JURNALUL S.F.

Anul III Nr. 91
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini - 250 lei

JURNALUL SF premiul pentru cea mai bună revistă science fiction din ROMÂNIA

Scrisoarea săptămînii
File din istoria literaturii sf anglo-saxone
Videomania
Aici se dezintegrează
Colțul prosfanului
FRICA DE SPAȚIU
RomCon '94
Din lumea fanzinelor
Presa pe scurt

Scrisoarea săptămînii

Domnule Adrian Bănuţă,

De la bun început vă felicit pentru numărul 86, cel mai bun de pînă acum.Să fiu sincer, nu ştiu ce simt atlantykroniştii care au „picat" la examen, dar eu - am un teanc de numere 86 în faţa mea - încă tot nu pot să cred că numele meu a apărut de cinci ori (!!!!!) în JSF - cu ocazia asta, statistic vorbind, tocmai am constatat că „Visîndu-l ...." are 200 de dialoguri!

Înainte de a trece mai departe, să vă explic de ce (pînă la a scăpa de a doua restanţă) nu dau şi eu nici măcar un telefon. Ei bine, iată:ar fi păcat. Ar fi păcat să auziţi în receptor 220 de cuvinte pe minut fără să mă vedeţi cum dau din mîini cu aceeaşi viteză...

Văd însă că merge foarte bine cu scrisul; încă nu am primit răspuns la cea de-a doua scrisoare, dar ar putea fi pe drum - Doamne, sper că nu intenţionaţi ceva cu gen. Kammler?

Din păcate situaţia se complică şi cînd spun asta mă refer la „Nopţile Extatice... Ei de ce?! Uite de ce: 16 Octombrie e... e... e Noaptea Nunţii Mele! Spuneţi dacă nu sînt omul surprizelor!

O paranteză mai lungă, deşi nu vreau să intru în Cartea Recordurilor, vă spun că mă căsătoresc cu un procuror! ... E vorba de Lumi, fosta mea colegă, împreună cu care am ascultat acum 2 ani, extaziaţi, pe ofiţerul stării civile sărind cîte 2-3 rînduri din art. 1 şi 2 C. Fam). Închidem paranteza. (Apropo şi ea e tot Balanţă)

Revenind la NOPŢILE BALANŢELOR, aş fi foarte recunoscător pentru cea mai mică sugestie: nu ştiu ce să fac, nunta nu o pot muta.

Să trecem acum la penultima ştire adusă de Dino. Într-adevăr, 189 de povestiri îşi aţteaptă rîndul, dar, domnule Adrian Bănuţă, mai mult de trei sferturi dintre ele şi-l vor aştepta mult şi bine: azi nu mai reprezintă nimic altceva decît tehnică depăşită: să nu uităm că ele sînt scrise începînd cu gloriosul an 1974. Chiar şi un vizionar ca mine nu avea cum să ştie că „realitatea va scrie pentru noi" - ca să-l citez pe domnul C.T.Popescu. În schimb, chiar dacă nu ne vom întîlni la Oţelul Roşu, cu prima ocazie sper să.vă amuz cu ceea ce scria un copil care s-a jurat să nu „scoată nasul" pînă nu-l va avea din acelaşi material cu al lui Copernic - sper să nu fac vreo confuzie. În următoarea mea scrisoare, care sper să fie după restanţa de la civil, vă voi face chiar o scurtă recenzie a povestirilor mele mai vechi, urmînd ca dintre cele noi să vă fac cîteva surprize plăcute. Pînă atunci, o mică paralelă între „Sera" lui Brian Aldiss – *Doamne ,de nu m-aş înşela; (vă rog, fiţi îndulgenţi cînd fac o confuzie d-asta, dar ştiu sigur că există un roman cu titlul ăsta, domnul Mironov l-a prezentat la TV, avea o copertă frumoasă mi se pare cu nişte sălbatici mergînd pe crenguţa unui copăcel care înconjurase toată planeta, ce mai, ajunsese pînă la Lună)* şi JUNGLA STELEI al cui... al meu! Îmi pare rău că nu am reuşit să cumpăr cartea aia, aş vrea măcar să ştiu în ce an a fost procreată ca să-mi dau seama care în noi doi, eu sau B Aldiss (dacă el o fi) ne-am furat unul ideea celuilat - bineînţeles neintenţionat, asta e o teorie cred, cum că ideile noi fac o tură de orizont, trec prin mai multe capete luminate dar are noroc cine enunţă mai întîi şi dacă nu există încă teoria asta o enunţ eu... dar dacă altcineva.

În orice caz eu am „prins" ideea prin '82- '83 (o să vă arăt textul) dar, nemulţumit de valoarea literară am lăsat povestirea pentru mai tîrziu. Ce mă face să-mi pară şi mai rău e că povestirea (hard SF) ducea sera mult mai departe: patru planete de dimensiuni apropiate şi gravitînd în „ecosfera" unei stele galbene o înconjoară pe aceasta din urmă cu vegetaţia lor rotitoare, luxuriantă şi stranie. Stranie, într-adevăr, căci după ce una din navetele crucişătorului se prăbuşeşte pe a patra planetă (care bineînţeles că era plină de apă) avînd întîmplător la bord ceva reziduri nucleare, un proces înfiorător se declanşează: jungla începe să halucineze şi imaginile unui război fantastic sînt proiectate din trecutul îndepărtat. Pînă cînd încep să capete consistenţă de-a binelea, ce-i drept pentru puţin timp: războinicii din trecut îşi unesc toate forţele pentru a trimite un emisar viu la bordul crucişătorului explorator - e nevoie de toată încărcătura acestuia pentru a stimula suficient jungla. Firesţe că nimeni nu poate fi emisar mai bun decît comandantul navetei buclucaşe care cunoştea bine oamenii şi în plus avea motive temeinice să revină la viaţa pe care o părăsise atît de curînd (în mijlocul Consiliului se nasc disensiuni, unii se revoltă numai la gîndul de a aduce înapoi pe lume acest popor (sin)ucigaş, alţii ar fi încîntaţi: „am putea face o alianţă cu ei, i-am zdrobi pe canjali")... finalul e cam previzibil- dacă nu cumva a fost şi restul. Regretul rămîne însă, de a nu fi publicat eu asta înaintea lui B. A, deşi nu cred că el a exploatat în aceeaşi direcţie ideea; vă asigur că eu nu pot să scriu două rînduri fără să omor pe cineva şi să-l fac să-şi dea seama că dacă nu e atent s-ar putea să plictisească lumea.

Ei, dar apropo de asta, nu credeţi că m-am întins cam mult?De fapt nu e decît o povestioară amărîtă...dar să vă spun! În cele 189 de titluri sunt şi multe romane. Să nu le iau acum pe toate la rînd, totuşi două-trei cred că sînt mai drăguţe: dintre acestea unul heroic- fantasy mulţumeşte cerului că Editura Olimp îi dă timp pînă la iamă să mai fie puţin cizelat şi „bătut" la maşină de propriul lui autor.

Închei nu înainte de a vă întreba: mi se pare mie sau există pe undeva un roman „Revolta sau (Atacul) creierelor" ?! Pentru că dacă e aşa şi dacă schiţa asta nu e decît un „plagiat", vă rog să mă credeţi că mă dau singur în judecată! Şi trei zile nu mai scriu nici un rînd! În curînd, schiţele „Epilog", „Legea 70/2390", „Răul de înălţime", „Planeta femeilor", povestirile: „Legenda Thunei", „Tunetul", „Îmbrăţişarea", „Miinile", numveă „Înghetul" şi romanele: „Pămînturi în cer", „Bătălie în Spaţiu", „Inelul lui Saturn".

Iar în încheiere, domnule Adrian Bănuţă şi dragă redaţie, vă urez tot ce e mai frumos pe lumea asta şi în alte lumi şi dacă se poate, JSF să apară zilnic (poate se vor revolta şi marţienii văzînd că la noi apare singurul cotidian de cultură sf din sistemul solar!)

Liviu Surugiu

În etapa a doua a concursului iniţiat de JSF au trecut următorii

Hrib Florin Iulian (Hunedoara) Claudiu Drăghici (Roşiori de Vede), Moroianu Cristian (Călăraşi), Dragodan Adrian (Lugoj), Bătuşar Cezar (Sibiu), Dumitru Mihail (Bucureşti), Ioan Pavelescu (Bucureşti), Eduard Pandele (Bucureşti), Radu Haraga (Iaşi), Dia Vali (Bucureşti), Adrian Şarpe (Galaţi), Peke (Giurgiu), Dragoş (Iaşi),Dănuţ Bărăgan (Tulcea).

CONCURS JSF

Răspunsurile şi numele cîştigătorilor în numărul viitor.

JURNALUL ®

Editat de: INTACT

PREMIUL CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993 - PLOIEŞTI
CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIŞOARA
GEOVALY SRL - BUCUREŞTI (activitate promoţională)
CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ
(Redactor şef)

Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Sebastian CORN, Nicu GECSE, Mara POPA Mihail GRĂMESCU, Cristian IONESCU, M. D. PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION (REDACTORI) Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (FOTOREPORTERI)

ADRESA REDACŢIEI:
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Director administrativ : ***Titus GUVIR***
Tehnoredactare computerizată ***Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ***
Culegere: ***Doina PREOTU***
Corectură: ***Nicu GECSE***
Montaj offset: ***Georgiana DUCMAN Mariana SEBE Silvana GREERE***

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 Bucureşti - România Piaţa Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor JURNALUL

Director: Dan DIACONESCU
Redactor şef: Marius TUCA

Tiparul executat la INTACT

FILE DIN ISTORIA MODERNA A LITERATURII SF ANGLO-SAXONE

Nicolae C. Ariton

29. Să părăsim pentru cîteva episoade ale serialului nostru, revista Astouding, pentru o foarte mică călătorie în timp, perioada anilor 1934-1938, pentru a răsfoi numerele revistei Amazing. În această perioadă, tirajul scade la aproximativ 25 de mii de exemplare. Cauza era mediocritatea textelor, cele mai bune fiind cumpărate la un preț mai bun de către F. Orlin Tremaine, de la Astouding. După părerea specialiștilor sînt doar două excepții: **The Inner World**, a omului de știință A. Hyatt Verrill și **The Golden Planetoid**, de Stanton A. Coblentz.

The Inner World și-a început apariția cu numărul din iunie 1935. Este povestea aventurilor unui om de știință, dr. Thurlow, în interiorul pămîntului, unde trăiește o rasă curioasă, descrisă ca un amestec de furnici, ființe umane și lilieci, sub numele de Tss'Zors! Aceste creaturi se arată a fi prietenoase și îl invită pe dr Thurlow să viziteze lumea lor, în mod special uzinele și plantațiile subterane. Un război civil nu întîrzie să izbucnească și dr Thurlow devine ostatecul unei alte rase Iss'dors, care nu se sfiiește să-i masacreze pe toți ceilalți locuitori ai lumii interioare, rîndul doctorului fiind pe aproape.Scrie un mesaj pe care îl trimite la suprafața pămîntului, printr-o falie; grație căruia noi putem cunoaște toate aventurile sale în această lume străină.O poveste în tradiția lui Burroughs, bine scrisă și la un nivel superior nivelului mediu al textelor publicate de obicei în paginile revistei.

În numărul din august 1935, apare **The Golden Planetoid**, de Stanton A. Coblentz. Acest planetoid aurit cade pe pămînt și un singur om poate să-l penetreze. În interior el descoperă și intră în contact cu o rasă de ființe extraterestre uriașe și dotată cu facultăți telepatice. Omul dobîndește de asemenea această putere și după ce părăsește planetoidul aurit (nimic altceva decît o navă spațială care aterizase doar pentru cîteva reparații), el este văzut de către confrații săi ca un monstru. Nu întîrzie să fie internat într-un spital de alienați mintali, nu înainte de a descoperi că soția îl înșală, un lucru de care pînă atunci nu fusese sigur. Evadează din spital și se refugiază în Uniunea Sovietică unde obține un post de inginer, căsătorindu-se cu o tînără rusoaică cu care va trăi fericit.

Situația revistei „Amazing Stories" va rămîne neschimbată pînă la sfîrșitul anului 1938, după care va fi cumpărată de către compania Ziff-Davis. Primul lucru pe care l-au făcut a fost acela să-l dea pe ușă afară pe fostul redactor șef Dr. T. O'Connor Sloane, patronul Ralph Milne Farley gîndindu-se la Raymond Palmer. Acesta nu era altcineva, dacă vă mai aduceți aminte, decît editorul primului fanzin din istoria SF-ului. Ray Palmer s-a născut la 1 august 1919 în Milwaukee. La vîrsta de 7 ani are un accident în urma căruia rămîne imobilizat pentru multă vreme, singura distracție fiind lectura, devenind un cititor pătimaș de science-fiction. Ambiția sa era să devină redactor șef al revistei „Amazing Stories". Cînd a aflat că Ziff-Davis au în intenție să-i ofere acest post, în loc să trimită un curriculum vitae redacției, s-a urcat în primul tren. A sosit în birourile revistei „Amazing" la ora zece și douăzeci și două de minute, iar la ora zece și patruzeci și unu de minute încep discuțiile, pentru ca la ora șaptesprezece și unsprezece minute să fie confirmat în funcția de redactor șef. revine acasă, cu trenul, la ora 21. Toate aceste amănunte au fost prezentate de chiar Palmer într-o scrisoare datată 15 februarie 1938 și adresată prietenului său Iulius Schwartz, scrisoare ce a fost reprodusă în numărul de septembrie 1940 a revistei „Stardust".

În primul rînd a schimbat stilul coperții, folosind cu precădere fotografii, iar din autorii „abonați" la publicare fără prea multe eforturi, au fost înlăturați, rămînînd doar în proporție de 1 la 100. A redat astfel revistei o nouă viață, de care avea atîta nevoie. Cînd a preluat conducerea, tirajul se situa la 27 mii de exemplare, în scurt timp s-a ridicat la 45 de mii, apoi la 65 de mii. Palmer declara că tirajul era de 185 de mii de exemplare.

„Wonder Stories" vindea, la începutul anului 1934, un număr de 45 de mii de exemplare, iar Hugo Gernsback îl descoperise pe tînărul debutant Stanley Weinbaum, a cărui prim text Sf, **A Martian Odissey** apărea în luna iulie. Această nuvelă, scrisă într-un stil clasic, rămîne o capodoperă a genului, din toate timpurile, fiind cuprinsă într-un număr eorm de antologii. Isaac Asimov a inclus-o ca prim text într-o antologie din anul 1972. Subiectul se afla în relația dintre un pămîntean, Jarvis, aflat pe planeta Marte, și un martian, numit Twell, semănînd cu o șopîrlă ceva mai mare. Această creatură are inteligență, dar relația este incompatibilă între cele două ființe. Partea esențială a nuvelei constă în imposibilitatea comunicării, dar și a simpatiei reciproce, accentuată de pericolul care îl amenință la un moment dat pe pămîntean și faptul că Twell luptă pentru a-l proteja. Textul lui Weinbaum este de o mare frumusețe, poetic și sobru, principalul său merit fiind acela de a reuși să aducă pentru prima dată în „universul" literaturii Sf o ființă inteligentă diferită de om.Twell este considerat de criticii genului prima creatură gînditoare pe care Sf-ul american a reușit să o creeze fără a avea nici o urmă de antropomorfism.

Într-o scrisoare personală adresată unui redactor al revistei **Fantasy Magazine**, Julius Schwartz, și publicată mai tîrziu în numărul din septembrie 1940 al altei reviste, **Stardust**, H.P.Lovercraft își exprima opinia asupra nuvelei **A Martian Odissey**: „Constat cu plăcerē că, în sfîrșit, cineva a reușit să scape de aceste lamentabile banalități care alcătuiau 99% din textele Sf. Aici, din contră, mă bucur că cineva a putut imagina o altă planetă în alți termeni decît cele cunoscute pînă acum cu regi și frumoase prințese, sau cu bătălii între nave spațiale înarmate cu tunuri cu raze, sau cu atacuri ale unor sub-oamenii cu pilozitatea superdezvoltată, veniți din locuri întunecate ale planetei sau din regiunea polară(...). Această povestire o consider cea mai reușită semnată de Weinbaum."

Stanley Weinbaum s-a născut în anul 1900 și a murit de cancer la 14 decembrie 1935. Cariera sa de scriitor s-a desfășurat pe durata a doar doi ani, iar o parte din textele care i-au fost refuzate în timpul vieții, au fost publicate post-mortem. Weinbaum ar fi putut fi în cei doi ani cel mai bun scriitor al revistei Wonder Stories, dacă redactorul șef, Charles Hornig, în vîrstă de doar 18 ani nu i-ar fi refuzat a treia nuvelă pe care o primise. Weinbaum a trimis-o atunci lui F. Orlin Tremaine care nu a comis aceeași eroare și a recuperat acest nou talent pentru Astouding Stories. Influența lui asupra lui John W. Campbell și asupra autorilor anilor '40 a fost certă.

Grație lui, pentru prima dată, într-un magazin Sf, un extraterestru a gîndit și s-a comportat diferit de un om.

Weinbaum nu poate fi părăsit fără a vorbi despre remarcabilul său roman **The Black Flame**, care a apărut la cîțiva ani după moartea sa (în 1939), într-o altă revistă, **Star & Thrilling Wonder**. El a fost scris în anul 1935. Romanul este unul din rarele anticipații care sînt o previziune a scufundării civilizației noastre într-un război atomic; dar Weinbaum a realizat o operă originală, fără a se înscrie cu nimic în tradiția lui Jules Verne, Hugo Gernsback, cu toată tinerețea sa.

Prima parte a romanului, „Down of Flame", este povestea unei femei încîntător de frumoasă și incredibil de crudă, Margo la Noire. Ea și fratele ei Joaquin, au devenit nemuritori grație științei savantului și magicianului Martin Sair. Amîndoi sînt stăpînii unei părți a umanității care a supraviețuit unui holocaust atomic și a căzut într-un nivel al civilizației asemănător evului mediu. În a doua parte a romanului, un bărbat din trecut, Tom Connor, un condamnat la moarte căruia scaunul electric i-a oferit o stare de catalepsie, se trezește sănătos și dornic de afirmare, cu un secol mai tîrziu. El singur va reuși să o învingă pe Margo și să-i facă cunoscut un sentiment necunoscut pentru dînsa, dragostea.

(va urma)

Scrisoare deschisă mai ales după aceea a doamnei Mioara Negulescu

Domnule,

Este de notorietate faptull că, de-a lungul prezenței mele în fandom, am intervenit în repetate ocazii dezvoltînd puncte de vedere excentrice și adesea excesive. De aceea socot necesară precizarea următoare: ceea ce se întîmplă în zona publicațiilor periodicede sf este realmente grav și, în perspectivă periculos.

Numărul revistelor cu apariție regulată în românia este mic. Ele sînt JSF, săptămînal, Supernova, supliment săptămînal al unui cotidian din Iași, și Anticipația. Toate celelalte au o existență neconcludentă. chiar dacă fiecare își propune normalitatea. În plus, exceptînd JSF și Anticipația. sînt publicații locale, propulsate de ambiții la fel de locale.

Recenta tabără sf a repus în discuție calitatea editării periodicelor, cu un accent special de JSF. Afirmațiile din diverse discuții și seminarii și o analiză a materialului pus la dispoziție de participanțiii îmi permit, în esență, următoarele observații:

a) Interesul necesar pentru comuniarea cu respectarea regulilor minimale de scriere și punctuație este de natură să fie contrariat/ să scadă prin contraexemplul oferit de editor: proastă corectură, punctuație și silabe eronat stabilite, etc.

b) Dincolo de excesiv înmulțitele utilizări nepotrivite ale cuvintelor, alegerea lor din marginea universului lingisticc „Vitriolează" comunicarea, încurajînd excese neelegante și, în tot cazul inutile.

c) În afară de dezacordurile penibile care spun destul despre calitatea intelectuală a redacțiilor și colaboratorilor, construcții aiuritoare au fost deja identificate, în număr uriaș, de George Ceaușu și alții.

d) În plan esteticc: insistența obsesivă pe acte ținînd de o „estetică a răului și urîtului", pe care promotorii o numesc abuziv cyberpunk, tinde să uniformizeze percepția asupra genului; cele mai mici scăderi caliative(și-i greu să nu fie!) în acest caz plasează sf-ul în marginea pornografiei sau pe aproape, rămînînd a fi descris, în cel mai bun caz, cà pornografie simbolică.

e) În plan ideologic: efectul de ridicol semnalat mai sus, datorită diferenței substanțiale dintre pretenții și realitate, se confirmă în multiple ocazii(exemple: confuzia suprarealism/postmodernism, dicteu automat/comentariu critic, estetică/orice altceva) Punerile la punct sînt urgente și trebuie făcute înainte de a pătrunde în fandom ca adevăruri.

f) Se poate constata un efort de permanent de „vedetizare" a anumitor persoane, mai mult sau mai puțin contra servicii identice; se ajunge chiar ca autorul unui text să se auto-flateze. Si nu-i lipsită de interes, în acest moment, remarcarea lipsei de reacție a celor izați, indiiu, după mine, al certitudinii controlului mijloacelor de promovare.

Domnule,

Îmi este clar că sînteți unul dintre cei, din altruism interesați ca literatura sf să-și asume o atitudine culturală pozitivă, așa cum cred că și alții visează la același lucru. Tolerarea unui demers care se rezumă la ceea ce am notat mai sus mi se pare opțiunea inacceptailă. Din acest motiv, vă propun o discuție sinceră cu tema „ce-i de făcut?".

Cu stimă,
Doru PRUTEANU

„URME DE SÎNGE ÎN TRECUT"

VideOManiA

Scenariul: Renee Longstreet
Regia: Michael Switzer
Cu: Jack Scalla, Melissa B., Michael Gross

Un debut în trombă, cu viitorul killer pîndindu-și victimele, imagini pe care se derulează caseta tehnică. Nici măcar nu știi la ce să te uiți mai întîi. La gesturile lui, sau la numele care apar pe ecran.

Unii oameni se droghează, alții se îmbată, alții își bat nevestele sau urlă la oraș din vîrful blocului. Sînt oameni și oameni. Le spunem dezaxați, violenți sau le spunem simplu: nebuni. Ce pîrghii ascunse dereglează echilibrul creierului? Ce emoții, ce imagini? Avem în circă un morman de ani de cunoaștere, o mulțime de descoperiri uluitoare, dar nimeni nu se poate lăuda că știe totul despre creier. Și atît timp cît nu va apărea acea informație completă, se va scrie și se vor face filme în care creierul va fi elementul de suprarealism.

„Urme de sînge în trecut" nu are nimic sf în el. Absolut nimic. El s-ar înscrie mai degrabă în seria filmelor conexe acestui gen. Este un film la care ai emoții. Unul pe care văzîndu-l, uiți că există camere de luat vederi, regizori și actori. Este o succesiune de imagini care te înghite.

Acțiunea se desfășoară într-o arie mai mare, pornind din Issaquah, Washington, prin Oregon și California și încheindu-se în Seattle. Drama unei familii în care tatăl o ia razna. Nu scapă decît unul dintre copii, iar obsesia existenței ei (pentru că este vorba de o fată), îl face să ucidă oameni nevinovați.

Coșmarul este dublu. Tată-fiică, cu imagini distorsionate care îți macină nervii.

Pe casetă scria: „film polițist", însă nu este polițist nici măcar la degetul mic. Rezolvarea conflictului se face în cel mai sălbatic mod cu putință: care pe care.

Don SIMON

AICI SE DEZINTEGREAZA

După o tăcere editorială de aproape un an de zile, editura BARICADA s-a scoborît din turnul de ivoriu printre noi, umilii decadanți, revenind spre bucuria iubitorilor de **revenants**, dar numai cu două noi titluri SF. Ambele în colecția EON.

Baricada avea obiceiul ca pe lîngă cele două titluri obișnuite de SF să ne binecuvînteze și cu două-trei apariții în colecția FANTASIA dedicată fantasticului, fantasy-ului și heroic fantasy-ului, dar, din nefericire, nu și de această dată. Nu a mai apărut nici antologia Antares F (ce-ar fi ajuns la numărul 4).

Revenind la roman, nu pot decît să felicit editura pentru meritoria intenție de a implanta în spațiul consumatorilor autohtoni pe interesantul autor Tim Powers, deși acest lucru nu mă împiedică să remarc deserviciul adus autorului (nu mai vorbesc de cele aduse cititorilor și implicit buzunarelor acestora) prin publicarea unor texte nesemnificative în timp ce operele majore ale acestuia își așteaptă cuminte rîndul. Acest al doilea roman al lui Powers-*PALATUL MUTANTULUI*-, (*vă reamintesc că primul, - REGELE PESCAR- a apărut la aceeași editură*) e chiar SF dar mult mai slab (valoric vorbind) decît precedentul.

Personajele hălăduiesc nonșalante după bunul plac, acționează ilogic și după cum le taie capul. De fapt, întreaga acțiune a romanului este extrem de prost condusă și plină de **qui-quo-pro-uri**.

Recuzita utilizată cu generozitate (adesea gratuit), exploatează locuri comune folosite de alții (evident înaintea lui Powers) cu mult mai mult succes și iscusință (de exemplu trebuie subliniată relația simbiotică dintre Rivas și „hemoglobină", temă tratată magistral de Aldiss în „Sera".

Dacă începutul romanului mai e cum mai e, prilejuind pe alocuri agreabile lecturi de aventuri, sfîrșitul este rasolit, cititorul fiind părăsit nu în ceață, ci într-un smog la superlativ. Cam atît cu mutantul, fraților.

„Telepatul" mi-ar fi lăsat o impresie bunuță dacă spre final nu aș fi avut ghinionul de a-mi da seama că nimerisem un exemplar cu defecte: din două în două pagini am avut ocazia de a le reciti pe ele pe care le parcursesem deja cu douăzeci de file în urmă, cele ce ar fi trebuit să se afle de drept acolo lipsind cu desăvîrșire și definitiv (inclusiv ultimile două, deci finalul), ceea ce m-a deposedat de previzibilul happy end spre care convergea acțiunea romanului.

Cotat ca unul dintre romanele de vîrf ale lui Brunner (net superior „Răbdării timpului", de ex.), totuși mentalitatea Flower Power a autorului se simte pregnant (chiar și astăzi Brunner utilizează la semnătură celebrul semn al nu mai puțin celebrei mișcări) conducînd la un oarecare declaratism al umanismului ce-l animă pe personajul principal. Faptul nu deranjează în mod excesiv cititorul, fiind mai degrabă o notă de autentificare a aerului „oldie" ce se degajă la lectură (totuși romanul este scris în 1958).

Vă va umple timpul în mod agreabil.

P.S. Oare de ce au cei de la Baricada boala modificării titlurilor originale?

P.P.S. Am avut dreptate în ceea ce privește finalul „Telepatului"; se termină cu bine, speranță și încredere în viitor. Brrr....

Tim Powers - „Palatul mutantului' Ed. Baricada, 1 500 lei, 414 pag.
John Brunner - „Telepatul', Ed. Baricada, 303 pag. 2 100 lei

Ionuț Bănuță

COLȚUL prosfanilor

M-am gîndit că ar fi bine să stăm la taclale și altfel decît prin intermediul undelor radio. Una, pentru că nu e destul timp pentru a da citire tuturor celor spuse de ascultătorii emisiunilor **"Start spre extraordinar"** și **„Exploratorii lumii de mîine"**, a doua: pentru că nu toți cei care au scris pot asculta exact emisiunea în care sunt transmise părerile lor - și, în fine, a treia - poate că așa vom lărgi cercul celor care-și dau "cu presupusul"...

Prin urmare, chiar dacă ați fi-visat un titlu mult mai zumzăitor - poate un fel de "înfulecătorul de iluzii", sau "crănțănitorii de vise", rămîn(em) la varianta de mai sus (sanchiu, dirbrazărs B.). Și trecem la treabă... Concursul (în curs de nepieritoare mintea mea, din clipa în care i-am văzut în paginile cărților și pînă în momentul în care voi ține manetele astronavei. Și dacă nu va fi așa... Dacă omului nu i-ar fi dat să iasă din sistemul nostru solar cît timp trăiesc eu... Dacă ar fi ca eu să traiesc în liniștea căminului meu, acasă, la Reghin, unde voi mai putea eu să visez ? Nu voi mai avea spațiile interstelare deschise "la picioarele mele", ci voi avea mult mai mult: voi avea imensele spații ale imaginației.

Deși doresc, cred că am încetat de mult să mai sper: nu mai visez să ajung în cosmos. Și atunci, ce să fac? Iată ce-o să fac: o să urmez isprăvile urmașilor mei, căci toți acei eroi sînt înaintașii mei - și în ei mă regăsesc de fiecare dată, iar de-o să pot, voi lega Pămîntul de stele...

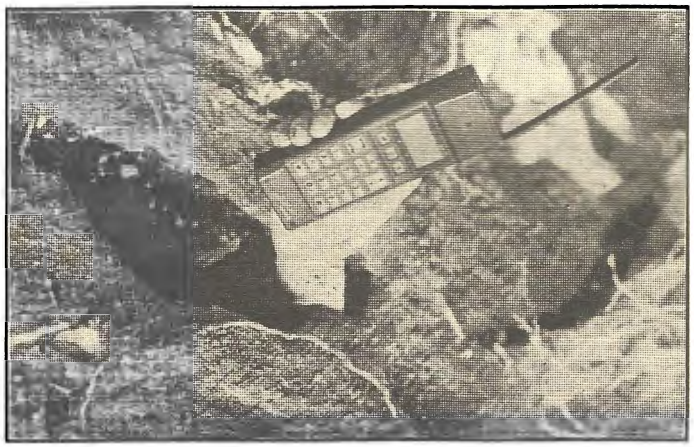

desfășurare în cadrul emisiunii mai devreme menționate - psst, duminica, orele 20 fix, programul Radio România Tineret) - numit el chiar **"Nautilus"**, știm noi de ce, a ajuns la etapa a 16-a. Ei bine, la cea de a patra etapă, unica întrebare a fost: LA CE ESTE BUN SEFEUL - semn de întrebare. Nu s-a aflat nimeni între bare, așa că am primit destule epistole vrednice de a fi luate în seamă. Să nu uităm că ele au sosit de la CONSUMATORI de S.F., adică simpli cetățeni care, se pare, nu hăpăie degeaba s.f. pe pîine... Iată și argumentele:

Marian Pop (Reghin) răspunde astfel la întrebarea concursului:

"La ce este bun un copil ? La fel a răspuns un savant întrebat despre invenția sa. La fel aș putea răspunde și eu: la ce este bun s.f.-ul ? Nu pot spune că mîine va trebui să gust melanjul sau că poimîine - cînd îi vom fi întîlnit pe Pelerini voi mai avea timp să mă întreb. Atunci voi ști. Sau, cel puțin, mă voi fi gîndit la asta. Nu o să fiu total surprins și, poate, voi avea timpul necesar să reflectez la posibilități imense și acțiuni limitate; dacă nu Astăzi, atunci Mîine, iar dacă nu Mîine, atunci Poimîine. Chiar dacă ar fi să ajung cosmonaut, pilot interplanetar, deschizător de drumuri interstelare, nu voi putea niciodată să-i uit pe antemergătorii mei (fie ei și doar livrești). Și asta nu pentru că ar fi realizat mai mult, sau că ar fi ajuns mai departe, ci pentru că ei au fost acolo tot timpul, în

Ce puteți spune, de exemplu, despre citatul următor:"1. nu toți elevii citesc în aceeași măsură ; 2. foarte mulți elevi refuză lectura cărților, vizionînd o casetă video sau un film TV; 3. se citește prea puțină poezie; 4. se urmăresc cărțile care au poze colorate - și mai puțin textul; 5. se neglijează autorii clasici și - mai mult - se citește literatură științifico-fantastică... "(Îndrumar metodic pag. 43, Ed. Gheorghe Alexandru)."

Aici se încheie epistola (partea văzută a...) lui Marian Pop din Reghin. După care trebuie proptit un VA URMA mare și lat (a, e chiar mare...), pentru că stau la rînd și alte scrisori. Dar, ca să nu stați degeaba, dacă aveți ceva de comentat față de întrebarescrisoarerăspuns (într-un cuvînt !),scrieți tot ce vă trece prin cap (în legătură cu subiectul prezent), puneți rezultatul întrun plic pe care-l veți trimite ori la adresa povestită în caseta tehnică a prezentului jurnal, ori la cealaltă adresă, aceea a emisiunii "Start spre extraordinar", Radiodifuziunea română, str.gen. Berthelot nr.60-62, București.

In ceea ce privește utilitatea SF-ului (robot de bucătărie, aspirator, deus -ex-machina-de-spălat u.s.w.) și chiar modul său de întrebuințare în termen de garanție, atîta vă zic vouă:

TO BE CONTINUED !

Mara Popa

VITRINA CU ILUZII

Concesii făcute gustului public de un mare autor

Telepatul - de John Brunner (Ed. Baricada - 1994)
Traducere de Alexandra Beatrice Kiseleff și Constantina Paligora

Roman de referință al marelui autor american, cartea debutează impresionant cu o viziune dramatică asupra problemelor telepatiei în circumstanțele lumii contemporane. Produs al unei lumi violente, în declin, Hawson, telepatul, își descoperă capacitatea excepțională de a acționa prin puterea spiritului asupra realității înconjurătoare. Gnomul schilod de care și-au rîs soarta și oamenii, prin capacitatea ieșită din comun de a le auzi gîndurile poate acționa chiar și asupra celor mai puternici. În finalul primei părți a romanului, sub impresia unei puternice emoții cauzate de dragostea pentru o surdo-mută, eroul află că poate să distrugă prin telechinezie chiar și elicoptere. Se profilează premizele unui antierou sinistru, înspăimîntător.

Dar **John Brunner** este un autor didactic pledînd pentru o lume mai bună. George Hawson, prin însăși natura lui un nemulțumit al existenței este capturat în urma unui interesant duel psihic de o organizație a marilor puteri parapsi ale lumii, care-l socializează, îndrumînd capacitățile nemaipomenite ale eroului către psihoterapie. Este interesant că autorul plasează Centrul Mondial de cercetări tocmai la Ulan Batoor, capitala Mongoliei. (Probabil că l-o fi determinat la această opțiune originea extrem asiatică a încîntătoarei sale soții). Din păcate, autorul nu dezvoltă în acest roman extraordinarul subiect al contactului cu o civilizație bătrînă de cînd lumea, care își are multele și marile ei taine și observații și în direcția tematică abordată de roman, nici deschiderea politică fecundă a conflictului între două sisteme politice, ci se oprește și se apleacă exclusiv asupra problematicii morale a subiectului. Eroul său devine un vindecător telepat, un dramaturg care-și orientează toate acțiunile sale spre actul binelui social. Pînă și revolta sa împotriva caracterului excesiv de programat al întregii sale existențe eșuează în nostalgia fără leac a contactului cu trecutul său, la marea sa iubire din tinerețe, la surdo-muta acum perfect integrată social - în urma unei operații ea și-a recăpătat graiul - trecut la care însă Hawson nu mai are acces fiindcă femeia este acum căsătorită, are și copii pe care eroul îi tratează în virtutea deprinderii sale de a-și pune capacitățile în slujba oamenilor. Eroul, respins de brutalitatea înblînzită a lumii sale de origine, se reîntoarce la noua sa patrie, la noul său statut social.

Prima parte a romanului, sobră și terifiantă, se află într-o oarecare disjuncție cu partea a doua concesivă și blajină ca un tigru îmblînzit. O luptă la nivelul mentalului transformă narațiunea într-o povestire de acțiune și suspans în maniera povestirilor tradiționale de aventuri. Desigur, arma psihică a eroului este permanent orientată către realizarea binelui.

John Brunner este un autor social tragic, al cărei tragism nu depășește însă nivelul nostalgicului. Flagrantele sale bune intenții deturnează textul către o tendențiozitate sub premizele resurselor cu care povestea debutase. Așa cum, la nivel ipotetic, tensiunea duelurilor abstracte din prima parte a romanului face concesii în a doua parte a acțiunii, transferînd în plan imaginar secvențe eroice. Astfel conceput, romanul pierde din rigoarea științifică în favoarea succesului la publicul larg.

Personalitate de prestigiu în SF -ul mondial, domnul **John Brunner** și-a cîștigat popularitatea și în rîndul fanilor români cu prilejul **EuROcon-ului** de la Timișoara. Romanul acesta, **„Telepatul"**, seamănă destul de bine cu domnia sa - jovial și deschis, entuziast și puternic - reprezentant al autorilor cu mare succes la public, care știe să introducă în textele sale cîte ceva atractiv pentru fiecare. Un creator de talent, abordînd problematici majore pe gustul și înțelegerea publicului larg.

Mihail Grămescu

Robert A. Heinlein

Tenacea spațiului

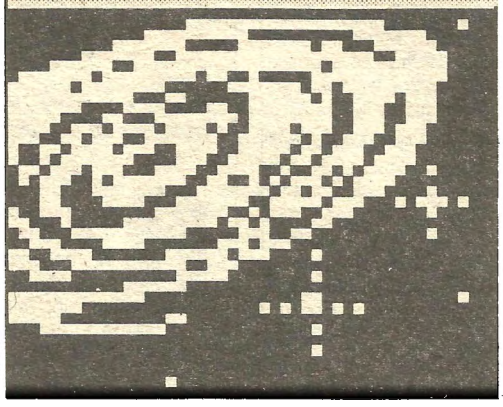

Probabil că noi personal n-o să călătorim niciodată printre stele. Rasa noastră se teme în principal de două lucruri: de zgomot și de senzația de cădere în gol. E o frică înnăscută.

Cum ar putea un om cu mintea întreagă să ajungă într-un loc de unde este numai cădere, cădere, cădere...? Dar toți cosmonauții sînt țicniți. Toată lumea știe asta.

Presupuse că medicii fuseseră din cale afară de îngăduitori.

– Ești un tip norocos. Și-ți amintești de asta, bătrîne. Încă ești tînăr și pensia te va scuti de orice griji pentru viitor. Ai două mîini și două picioare și te prezinți excelent.

– Excelent..., repetă el cu un dispreț involuntar.

– Nu, chiar așa este, îl asigură din nou psihiatrul, amabil. Mica neplăcere pe care ai suferit-o n-o să aibă consecințe... exceptînd imposibilitatea de a mai călători în cosmos. Cu toată bunăvoința, nu pot să încadrez acrofobia între nevroze; teama de a nu cădea este normală și dovedește înțelepciune. La tine este doar puțin mai accentuată însă nu e anormală dacă luăm în calcul cele prin care-ai trecut.

Reamintirea momentului i-a produs o nouă stare de agitație. Închise ochii și văzu iarăși stelele rotindu-se în golul de sub el. Căderea... cădere la nesfîrșit...

Vocea psihiatrului îl aduse la realitate.

– Hei, stai așa, bătrîne. Privește în jur.

– Îmi pare rău...

– Nu-i nimic. Spune-mi, acum ce-ai de gînd să faci?

– Nu știu. Presupun că am să-mi caut o slujbă.

– Compania te va angaja, știi asta.

Pacientul clătină din cap.

– Nu vreau să am de-a face cu cosmodromul

Să port o mică insignă care să ateste că am fost și eu odată om, lumea să mi se adreseze folosind titulatura respectuoasă de căpitan, să mă bucur de privilegiile piloților de a nu face nimic ca recompensă a frumoaselor vremuri; să aud cum discuția prietenească se întrerupe de cîte ori mă apropii de un grup, să-mi imagineze cum or să mă vorbească pe la spate – NU!

Mulțumesc, NU!

– Cred că ești un om cu capul pe umeri. Cel mai bine ar fi să faci o pauză, măcar o vreme. Pînă o să te simți mai bine.

– Credeți că după, o să-mi pot relua activitatea?

Psihiatrul își țuguie buzele.

– S-ar putea. E doar o tulburare funcțională. N-ai nimic traumatizat.

– Dar n-o credeți, nu-i așa?

– N-am spus asta. Pur și simplu nu știu. Avem încă foarte puține cunoștințe despre cum funcționează organismul uman.

– Înțeleg. Dar pînă la urmă, aș putea foarte bine să mă și vindec.

– Dacă ai nevoie de ceva să-mi faci o vizită. Și în orice caz, mai treci pe la noi.

– Mulțumesc.

– Te vei simți mai bine cît de curînd. Ți-o garantez.

Însă, pe cînd pacientul ieșea, medicul clătină din cap. Omul nu mai pășea ca un cosmonaut. Sentimentul forței, al autoconvingerii că este un animal superior, dispăruse.

În acele zile, doar o infimă parte a Marelui New York se afla sub acoperișul protector. Pînă ajunse în zona cu pricina circulă pe sub pămînt, apoi descoperi un pasaj care avea de o parte și de alta cabine individuale. Introduse o monedă în orificiul uneia care avea afișat un „liber" luminos, își aruncă geanta înăuntru și o porni mai departe. Ecranul aflat la intersecție îi indică adresa celui mai apropia oficiu de plasare. Sosit acolo, se așează la o masă, atinse înregistratorul de amprente digitale și porni să completeze formularele. Avea ciudata senzație că ia viața de la capăt. Nu mai căutase o slujbă de pe vremea cînd se pregătea să intre în școala militară.

Lăsase la sfîrșit rubrica unde trebuia să-și treacă numele și chiar cînd nu mai avu de ales ezită. Avusese parte de publicitate din belșug. Acum nu voia să fie recunoscut. Nu-și dorea să stîrnească agitație și înainte de toate, n-avea chef ca cineva să-i spună că fusese un erou. Se trecu drept „William Saunders" și introduse formularele în fanta aparatului.

Tocmai își termina cea de-a treia țigară și se pregătea s-o aprindă pe următoarea cînd, în cele din urmă ecranul spre care privea se lumină. Se trezi față în față cu imaginea unei brunete drăguțe.

– Poftiți înăuntru, domnule Saunders, spuse vocea. Camera 17. Acolo se afla bruneta în persoană, oferindu-i un scaun și o țigară.

– Faceți-vă comod, domnule Saunders. Mă numesc Joyce. Sînt aici pentru a vă soluționa cererea.

Se așeză fără să scoată o vorbă.

Cînd a văzut că n-are de gînd să-i răspundă, tînăra adăugă:

– Să începem cu acest nume pe care mi l-ați dat: „William Saunders". Fără îndoială că știm cine sînteți. V-am văzut fotografiile.

– Bănuiesc.

– Bineînțeles că știu ceea ce toată lumea știe despre dumneavoastră, dar pînă la a vă da drept „William Saunders", domnule...

– Saunders.

– Domnule... Saunders, trebuie să vă verificăm dosarul, după care desfăcu un microfilm astfel prezentat încît putu să-și citească numele real.

– Acum știu destul de multe despre dumneavoastră, mult mai multe decît știe publicul și decît ați considerat necesar să menționați în cerere. Aveți un dosar bun, domnul Saunders.

– Mulțumesc.

– Dar nu-mi este de nici un folos în a vă găsi o slujbă. Nu pot să fac nici o referire la el dacă insistați să vă treceți drept „Saunders".

– Numele este Saunders. Vocea îi sunase clar și destul de convingător.

– Nu vă pripiți domnule Saunders. Sînt multe funcții în care factorul de prestigiu poate fi folosit destul de legitim pentru a obține un salariu mai mare decît...

– Nu mă interesează.

Ea îl privi și decise să nu mai insiste.

– Cum doriți. Dacă vă veți prezenta la camera B, puteți începe chiar de acum să dați testul de aptitudini.

– Mulțumesc.

– Dacă vă răzgîndiți, domnule Saunders, vom fi bucuroși să revenim asupra problemei. Pe aici, vă rog.

Trei zile mai tîrziu era angajat al unei mici firme specializată în construirea la comandă a sistemelor de comunicații. Sarcina sa era să lucreze la întreținerea echipamentului electronic. Era o îndeletnicire comodă, solicitîndu-l îndeajuns pentru a nu se mai gîndi la altceva, dar ușor de îndeplinit pentru un om cu experiența și antrenamentul său. La sfîrșitul celor trei luni de probă, a fost promovat în categoria ucenicilor.

Muncind, dormind, mîncînd, petrecînd din cînd în cînd cîte o seară la biblioteca publică ori lucrînd suplimentar pentru YMCA și neieșind niciodată, în nici o împrejurare sub cerul liber, evitînd înălțimile de orice fel, chiar și balconul unui teatru, reușise să-și creeze o lume a lui în care se simțea în siguranță.

Încercase să nu-și mai amintească de nimic din ce fusese, dar memoria evenimentelor era încă proaspătă; se surprindea visînd cu ochii deschiși la poziția stelelor, la cerul înghețat al lui Marte sau la zgomotoasa viață de noapte din Venusburg.

Ar fi putut să revadă forma gogonată, obeză a unui Jupiter atîrnînd deasupra portului din Ganymede care, umflat, de o mărime incredibilă, acoperea întreg cerul.

Sau, pentru o vreme, ar fi putut să simtă din nou tăcerea plăcută a imaginilor cosmice apărînd în timpul patrulărilor solitare printre astre.

Asemenea clipe de reverie erau însă periculoase; trebuiau ținute cît mai departe de actuala senzație de liniște cerebrală. Nu era greu să alunece pe alături și să se trezească agățîndu-se cu disperare, încleștîndu-se de marginea de oțel a „Valkiriei", degetele amorțind treptat, iar el prăbușindu-se. Dedesubt, nimic. Nimic în afară de hăul fără de sfîrșit al spațiului.

Apoi s-ar fi întors pe Pămînt și, ținîndu-se strîns de scaun sau de bancul de lucru, ar fi început să tremure din senin...

Prima oară cînd i se întîmplase la serviciu, a descoperit că unul din colegi, Joe Tully, îl privește mirat.

– Ce-i cu tine, Bil? îl întrebase. Ești mahmur?

– Nimic, reușise să-i răspundă. Sînt răcit.

– Mai bine ai lua vreo pilulă. Hai, hai să mergem la masă. Luînd-o înainte, Tully îl duse către lift. Se înghesuiră înăuntru. Cei mai mulți dintre angajați, chiar și femeile, preferau să coboare folosind tunelul–tobogan însă Tully utiliza întotdeauna numai liftul. De fapt nici „Saunders" nu folosea tunelul–tobogan. În consecință, căpătaseră obiceiul de a merge la masă împreună. Știa că toboganul este sigur, că dacă întîmplător curentul s-ar fi oprit existau la fiecare etaj plase de siguranță, însă erau niște limite pe care nu putea să le depășească.

Tully declarase public că terenul nesigur al toboganului este împotriva principiilor sale, dar în particular îi destăinuise lui Saunders că nu are încredere în mașinăriile automate. Saunders îl aprobase înțelegător fără să mai adauge ceva. De cînd începuse noua viață era prima ființă umană față de care dorința de a fi ostil încetase. Își dorea chiar să-i spună adevărul în legătură cu el dacă ar fi fost sigur că Tully nu va insista să îl trateze ca pe un erou, dar nu pentru că i-ar fi displăcut complet. Copil fiind se tot învîrtea prin preajma cosmodroamelor pîndind momentul propice pentru a pătrunde în nave, chiulind de la școală pentru a asista la lansări și visînd ca într-o bună zi să devină „erou", al spațiului întorcîndu-se triumfător

din cine știe ce expediție periculoasă și incredibilă. Era însă încurcat de faptul că mai păstra aerul și înfățișarea unui erou autentic pentru care retragerea precipitată din fața unei ferestre deschise, teama de a traversa o piață neacoperită sau fuga de banalele imagini mentale ale adîncimii fără de margini a spațiului păreau de-a dreptul incredibile.

Tully îl invitase la el pentru cină. Ar fi vrut să se ducă, dar aflînd unde locuiește încercase să se eschiveze. Tully îi spusese că era vorba de locuințele Shelton, numind una din acele clădiri înfiorătoare, în formă de cutie, care stricau armonia orizontală a orașului.

– O să-mi ia mult la întoarcere, spuse Saunders cu precauție în timp ce își storcea mintea pentru a găsi soluția salvatoare și a nu se expune situațiilor de care se temea.

– N-o să fie nevoie să te întorci, îl asigură Tully. Am o cameră liberă. Haide. Bătrîna mea doamnă e o bucătăreasă grozavă. D-aia o și țin.

– OK, acceptă el. Mulțumesc, Joe.

Metroul La Guardia avea să-i ducă un sfert de milă și dacă n-avea să găsească un drum acoperit va trebui să ia un autobuz de suprafață și să tragă perdelele.

Tully îl găsi așteptînd în hol și își ceru scuze.

– Aș fi vrut să-ți fac rost de o fată drăguță, dar... În schimb îl am aici pe cumnatul meu. Tipul e un păduche. Îmi pare rău.

– Nu face nimic, Joe. Îmi pare bine c-am venit.

Și chiar așa era. Descoperirea că Bill locuiește la etajul treizeci și cinci l-a înfricoșat pe moment, dar a fost încîntat să descopere că nu are rău de înălțime. Luminile ardeau, ferestrele erau acoperite, podeaua era deosebit de rezistentă. Se simțea bine și în siguranță. Spre surprinderea sa, doamna Tully era într-adevăr o bună bucătăreasă spulberîndu-i temerea proprie oricărui burlac față de tainele gătitului. Se lăsă purtat de plăcerea de a se simți acasă, dorit și în siguranță. Reuși chiar să nu audă cele mai multe din remarcile agresive și caustice ale cumnatului cu pricina.

După masă, cu un pahar de bere în mînă, așezat într-un fotoliu comod se relaxă urmărind ecranul video. Era o comedie muzicală. Rîse cu mai multă poftă decît o făcuse în toate lunile de pînă atunci. Comedia a fost urmată de o emisiune religioasă; corul Catedralei Naționale. A lăsat-o să se desfășoare, ascultînd-o numai cu o ureche; cu cealaltă fiind atent la conversația celor doi.

Corul interpretase mai bine de jumătate din **„Rugăciune"** , înainte ca el să devină atent la sensul cîntecului:

„Ascultă-ne ruga, Părinte,
Ajută-i pe marinari-n pericol.
Tatăl nostru atotputernic,
Tu care-i îngrijești de-o potrivă pe toți, Stăpîn al legilor Universului
Pe care ultima ta creație te venerază cu respect,
Coboară mila Ta și îndurarea Ta,
Asupra celor ce călătoresc printre stele."

A vrut să-l închidă dar n-a putut. A fost nevoit să-i audă în întregime, nu s-a putut opri să nu-l asculte deși îl rănea. Asemeni unui puști, ochii i se umpluseră de lacrimi la auzul acestui imn. Își întoarse fața într-o parte încercînd să ascundă de ceilalți picăturile care i se prelingeau pe obraji. Cînd „Amin"-ul intonat în final îi permise să se dezmeticească, schimbă repede pe alt canal, unul oarecare și rămase aplecat asupra aparatului prefăcîndu-se că îl reglează, pînă cînd chipul îi reveni la normal. Apoi, aparent înseninat, se întoarse către cei din cameră care nu păreau să fi observat nodul dureros, sufocant ce i se pusese în gît.

Cumnatul își continua perorația.

– Ar trebui să le anexăm, zicea el. Asta ar trebui să facem. Tratatul celor Trei Planete – o adevărată porcărie. Ce drept au ei să ne spună ce să facem și ce să nu facem pe Marte?

– Păi, Ed, zise Tully împăciuitor, e planeta lor, nu-i așa? Ei au fost primii acolo.

Ed respinse argumentul.

– Da' noi i-am întrebat pe indieni dacă ne vor sau nu în America de Nord? Nimeni nu are dreptul să posede ceva dacă nu știe cum s-o facă. Printr-o exploatare corespunzătoare...

– Ed, faci presupuneri?

– Cee? N-aș presupune nimic dacă guvernul n-ar fi o adunătură de muieri ramolite. „Dreptul originii", desigur. Și ce drepturi să aibe o turmă de degenerați?

Saunders se surprinse comparîndu-l pe Ed Schultz cu Knath Sooth, singurul marțian pe care-l cunoscuse cu adevărat. Blîndul Knath care era deja bătrîn cînd Ed venise pe lume, fiind considerat încă tînăr printre ai lui. Knath... de ce putea Knath să stea ore întregi cu un prieten sau o cunoștință fără să spună nimic, neavînd nevoie să spună nimic? „Să trăim cu toții" spuneau ei – întreaga lor rasă fiind atît de unită încît pînă la venirea pămîntenilor nici nu simțiseră necesitatea unui guvern.

Alexis BRICLOT

Saunders își întrebase o dată prietenul de ce se utilizează atît de puțin, de ce se mulțumește cu așa de puțin. Trecuse mai mult de o oră și începuse să regrete că l-a întrebat, cînd Knath i-a răspuns:

– Strămoșii mei au trudit din greu la vremea lor, iar eu mă simt extenuat...

Saunders se hotărî și-l înfruntă pe cumnat:

– Nu sînt niște degenerați.

– Cum? Presupun că ești un specialist!

– Marțienii nu sunt degenerați, sînt doar obosiți, repetă el. Tully se încruntă. Cumnatul îl observase și se burzului.

– Cine îți dă dreptul să ai o opinie? Ai fost vreodată pe Marte?

Saunders pricepu repede că-și pierduse controlul.

– Dar tu? replică el prevenitor.

– Asta nu intră în discuție. Cele mai luminate minți sînt de acord că...

Bill îl lăsă să continue fără să-l mai contrazică. A fost o adevărată ușurare cînd Tully le-a sugerat că avînd în vedere faptul că mîine dimineață urmau să se scoale cu toții devreme, ar cam fi momentul să se pregătească să meargă la culcare.

Îi spuse noapte bună doamnei Tully, îi mulțumi pentru cina copioasă, după care îl urmă pe Tully în camera de oaspeți.

- A fost singura posibilitate să te scap de blestemul familiei mele, Bill, își ceru el iertare. Poți să rămîi treaz cît poftești. Tully se duse la fereastră și o deschise.

– Ai să dormi bine aici. Locuim îndeajuns de sus și, pe cinstea mea, avem un aer strașnic, mai zise după care scoțîndu-și capul pe geam inspiră adînc. Nimic nu-i pe potriva produselor naturale, continuă el retrăgîndu-se. În fundul sufletului am rămas același țăran. Bill, ce-i cu tine?

– Nimic. Absolut nimic...

– Mi s-a părut că arăți puțin cam palid. Și-acum, somn ușor. O să ne trezim pe la șapte așa că ne mai rămîne destul timp.

– Mulțumesc, Joe. Noapte bună.

Imediat ce Tully părăsi camera, Saunders își reveni și se duse să închidă fereastră. Reveni transpirat punînd din nou ventilatorul în funcțiune. Terminînd ce avea de făcut, se așează pe marginea patului.

Rămase acolo vreme îndelungată fumînd țigară după țigară. Știa foarte bine că liniștea sufletească pe care credea că a regăsit-o nu era decît aparentă. Tot ce simțea era rușine și o mare, mare durere. Decît să ajungă să cedeze în fața unui cap – pătrat cum era Ed Schultz, mai bine nu s-ar fi retras niciodată de pe **„Valkiris"**.

În cele din urmă scoase din buzunar cinci drajeuri de „Fly Rite", le înghiți și se întinse în pat. Se mai ridică o dată, dădu să deschidă fereastra, după care, făcînd un compromis, schimbă locul patului astfel încît să nu fie nevoie să mai atingă lumina după ce adormea.

Reuși să adoarmă și chiar să viseze o bună bucată de vreme. Era din nou în spațiu; bineînțeles că nu-l părăsise niciodată. Era fericit; acea fericire deplină care îl încearcă pe un om abia trezit ce constată că totul n-a fost decît un vis urît.

Un țipăt îi tulbură tihna. La început l-a neliniștit ușor, apoi l-a făcut să se simtă întrucîtva răspunzător. Trebuia să facă ceva. Senzația de cădere nu era decît un rezultat al visului însă el o resimți ca foarte reală. Dădu să se agațe mîinile i se strînseră, se strînseră... sub el nu mai era decît întunericul nelimitat al spațiului sideral...

Se trezise strigînd. Era în patul camerei

Alexis BRICLOT

de oaspeți a lui Tully. În jurul său, luminile ardeau.

Dar țipătul persista.

Își scuturâ capul, apoi ascultă. Era absolut real. De-acum îl identificase – autorul era o pisică. Un pui mai precis.

Se ridică. În orice caz, îi plăceau pisicile și curățenia culcușurilor lor de la bordul navelor. Așa că pînă la urmă își părăsi așternutul și porni să o caute.

O privire rapidă îl convinse că pisica nu se află în cameră dar reuși s-o localizeze după zgomot. Sunetul venea din afara ferestrei întredeschise. O reperă, se opri și încercă să se concentreze.

Își spuse că nu mai e necesar să întreprindă nimic. Dacă sunetul venea din afara ferestrei însemna că vine de la una din ferestrele alăturate. Dar știa că se minte. Sunetul era prea apropiat. Dumnezeu știe cum, pisica ajunsese dincolo de geam, la treizeci și cinci de etaje deasupra străzii.

Se așează și încercă să aprindă o țigară, dar filtrul subțire i se frînse între degete. Lăsă bucățile să cadă pe podea, se ridică și făcu șase pași nervoși către fereastră. Genunchii i se muiară, apucă fereastra, apoi se sprijini de pervaz ținîndu-și ochii închiși. După o vreme contactul cu pervazul păru să-l mai liniștească puțin. Deschise ochii, gemu și-i închise la loc. Pînă la urmă îi deschise iarăși, atent să nu privească nici în sus, către stele, nici în jos, spre stradă. Sperase oarecum în posibilitatea ca pisica să se afle în balconul exterior camerei. Ar fi fost singura explicație logică.

Dar acolo nu exista nici balcon, nici un alt loc în care o pisică ar fi putut să se afle în mod normal.

În orice caz, mieunatul, se auzea mai tare ca oricînd. Părea să vină chiar de dedesubt. Încă ținîndu-se de pervaz, scoase încetișor capul și se forță să privească în jos. Sub el, cam la un metru și jumătate de marginea ferestrei, clădirea era înconjurată de o ramă îngustă. Acolo se găsea o biată pisicuță. Ridică ochii spre el și mieună iarăși.

Consideră că dacă și-ar fi luat inima în dinți, era destul de posibil ca ținîndu-se cu o mînă de pervaz, iar cu cealaltă întinzînd-o cît putea, să ajungă la ea fără să treacă dincolo de geam.

L-ar fi chemat pe Tully, apoi se gîndi mai bine; Tully era mai scund decît el și n-ar fi ajuns nici atîta. Iar prăpădita aia mică fără minte trebuia recuperată înainte să sară ori să cadă.

Încercă. Aplecîndu-și umerii, se agăță cu mîna stîngă, iar pe dreapta o întinse în jos. Apoi deschise ochii și văzu că mai are cîțiva centimetri buni pînă la pisoi. Pufni înciudat în direcția mîinii.

Se întinse pînă îi trozniră oasele. Pisica se îndreptă brusc de mîna gata s-o apuce oprindu-se pe rămă. doi metri mai încolo. După care se gemui și începu să-și spele fața.

Oftînd, Bill se trase înapoi centimetru cu centimetru și se prăbuși pe podea, chiar lîngă geam.

– Nu pot, șuieră el. Nu pot... Nu mai vreau...

Nava **Valkiria** părăsise de două sute patruzeci și nouă de zile baza spațială Pămînt – Lună și se apropia de baza Marte aflată pe Deimos, satelitul acesteia. William Cole, ofițerul responsabil cu transmisiunile și pilot înlocuitor dormea dus cînd adjunctul său l-a zgîlțîit.

– Hei, Bill! Trezește-te. Avem un necaz.

– Ai? Ce-ai zis?, dar era deja în picioare. Ce s-a întîmplat Tom?

Cincisprezece minute mai tîrziu știa că tînarul său ofițer nu exagera. Raportase evenimentul Bătrînului – radarul principal de pilotare nu mai funcționa. Fusese descoperit de Tom Sendburg în timpul unui control de rutină făcut imediat ce Marte pătrunsese în raza maximă de acțiune a radarului de pilotare. Căpitanul ridicase din umeri.

– Repară-l, domnule. Și grăbește-te. Ne trebuie.

Bill Cole clătină din cap.

– Aparatul n-are nimic, căpitane. Se comportă ca și cum antena s-ar fi desprins complet.

– Imposibil. N-am avut nici măcar o alarmă care să semnaleze meteoriți.

– Ar putea fi orice, căpitane. Poate fi uzura metalică. Poate a cedat pur și simplu. Trebuie să refacem antena. Opriți rotația navei și mă duc s-o repar. Nu pot să fac o înlocuire cînd pierde din forța centrifugă.

Valkiria, la vremea ei fusese o navă de lux. Fusese produsă cu mult înainte ca cineva să aibă cea mai vagă idee despre cum se produce un cîmp antigravitațional însă, pentru confortul pasagerilor poseda un sistem de pseudogravitație. Ea se rotea la nesfîrșit în jurul propriei sale axe, asemeni unui glonte țîșnind dintr-o carabină. Rezultatul era accelerația unghiulară, greșit numită „forță centrifugă", menținînd pasagerii în poziție orizontală în paturile lor sau permițîndu-le să se deplaseze în picioare.

Rotația începe imediat după decolarea navei,a odată cu oprirea rachetelor de lansare și se oprea numai cînd erau necesare operațiile de aterizare. Nu era nici o magie, ci reacția inversă rotirii unui volant aflat în centrul său.

Căpitanul îl privi dezamăgit.

– Începusem deja s-o opresc, dar nu pot s-o țin prea mult. Treci și repară radarul astral.

Cole încearcă să-i explice de ce radarul nu se pretează la operații făcute în pripă, apoi renunță.

– Nu pot s-o fac, domnule. E o imposibilitate tehnică.

– Cînd eram de vîrsta voastră puteam să meșteresc orice! Prea bine, domnule! Uite ce-am de zis; eu nu pot să așez nava pe bîjbîite nici pentru medalia Harriman.

Bill Cole ezită un moment înainte de a-i răspunde.

– Va trebui să ies în spațiu în timp ce rotația încă mai acționează asupra ei, căpitane și să fac reparația așa. Nu-i nici o altă modalitate.

Căpitanul privi într-o parte, cu mușchii încordați.

– Fă reparația. Grăbește-te!

Cînd a sosit cu utilajele necesare reparației, Cole l-a găsit pe căpitan așteptîndu-l în compartimentul de oxigenare. Spre surprinderea sa, bătrînul era deja echipat.

– Explică-mi ce am de făcut, îi ordonă lui Bill.

– Aveți de gînd să ieșiți?

Căpitanul dădu din cap afirmativ. Bill aruncă o privire către talia căpitanului sau cam pe acolo pe unde ar fi trebuit să fie.

Bătrînul trebuie că avea cam măsura treizeci și cinci.

– Mă tem că n-o să fiu prea explicit. Mă așteptasem să fac singur reparația.

– Niciodată n-am ordonat cuiva să facă un lucru pe care eu nu l-aș putea face. Explică-mi!

– Scuzați-mă, domnule, dar vă puteți ține agățat numai cu o mînă?

– Ce-i cu asta?

– Păi, avem patruzeci și opt de pasageri și...

– Taci!

Sandburg și el, amîndoi în costumele spațiale, i-au ajutat bătrînului să treacă prin deschizătură după ce ușa interioară a incintei fusese închisă și aerul evacuat. Spațiul de dincolo de incintă era o întindere nemărginită spuzită de stele. Datorită rotației încă existente, după ce părăseai nava orice direcție era – „jos", un „jos" măsurat în nesfîrșite milioane de mile. Bineînțeles că îi atașaseră un cordon de siguranță însă, cu toate acestea, cînd capul căpitanului a dispărut în golul negru și fără de capăt, au avut o inevitabilă senzație de cădere.

Cordonul se întinse cîțiva metri apoi se opri. Cînd trecură cîteva minute și acesta continua să rămînă nemișcat, Bill se aplecă și-și atinse casca de a lui Sandburg.

– Ține-mă de picioare. O să arunc o privire.

Scoase capul prin trapă și privi în jur. Căpitanul se oprise, agățîndu-se cu amîndouă mîinile chiar alături de dispozitivul antenei. Se trase înapoi.

– Ies afară.

Socotise că nu era mare greutate să se țină cu mîinile și să se împingă spre locul unde căpitanul se împotmolise.

Valkiria era o navă pentru călătorii interspațiale, nu ca acele făcături lucioase ce se pot observa prin aeroporturi; era acoperită de mînere pentru uzul mecanicilor de la baze. Odată ajuns lîngă el

era posibil ca apucînd de acelaşi mîner de care atîrna căpitanul să-l ajute să treacă la celălalt mai apropiat şi tot aşa. Cinci minute mai tîrziu Sandburg îl împingea pe Bătrîn prin trapă, iar Bill îi urma.

La început se străduí să desprindă utilajul de intervenţie ataşat de costumul căpitanului şi să-l transfere la al său.

Se lăsă în jos şi dispăru prin trapă înainte ca bătrînul să-şi fi revenit şi să obiecteze, dacă ar mai fi avut chef.

I se părea uşor să sară pînă la locul unde se afla antena deşi sub picioarele sale se deschidea hăul imens al spaţiului. Costumul îl jena puţin, mănuşile erau cam incomode, dar era obişnuit. Era puţin obosit în urma recuperării căpitanului, însă nu era timp de reflecţii. Rotaţia mărită îl deranja întru cîtva. Incinta de oxigenare era mai aproape de axul volantului aşa că o dată ajuns în exterior se simţea ceva mai greu.

Reparaţia antenei era altă afacere. Nu era nici mare, nici gras, dar constată că e imposibil s-o repare pe loc. Era nevoie să stea atîrnat într-o mînă, atîrnat chiar de antenă, iar cu cealaltă să mînuiască cheia. Orice ar fi făcut, o mînă îi era ocupată.

Pînă la urmă smuci cablul de siguranţă pentru ca Sandburg să-i confere mai multă lejeritate. Apoi şi-o desprinse de la încheietură şi, lucrînd cu o singură mînă, îi trecu capătul de două ori printr-un mîner şi făcu un nod. Lăsase cam doi metri din ea să atîrne liber. Apucă celălalt capăt şi îl înnodă de un alt mîner. Rezultatul a fost un hamac arcuit, ingenios, care îi putea susţine greutatea în timp ce umbla la antenă. Curînd, treaba a început să meargă strună.

Era aproape gata. Mai rămăsese de fixat doar boltul aflat în punctul cel mai îndepărtat; destul de departe de unde se afla. Antena era deja asigurată în două puncte, iar circuitele repuse în funcţiune. Decise că poate să o facă folosind o singură mînă. Îşi părăsi balansoarul şi sări asemeni unei maimuţe.

Cînd a terminat de montat boltul, cheia i-a scăpat din mînă. A văzut-o ducîndu-se; mai jos, tot mai jos, departe, departe, pînă a devenit atît de mică încît a dispărut. Îi urmărise traiectoria - pată strălucitoare în întunecimea spaţiului - şi ameţise. Pînă acum fusese prea ocupat ca să privească în jos.

Începu să tremure.

– Bună afacere am mai făcut cu asta, îşi zise. Trebuie că e nevoie de o plimbare tare lungă ca să o recuperez; după care se pregăti de întoarcere.

Îi era imposibil s-o facă.

Pentru a ajunge în poziţia actuală sărise dincolo de antenă desprinzîndu-se de cordon pentru mai multă libertate de mişcare. Acum cordonul atîrna liniştit, imposibil de ajuns. Cale de întoarcere nu mai exista.

Se agăţă cu ambele mîini şi îşi spuse să nu intre în panică trebuia să se gîndească la o salvare. Să ocolească pe partea cealaltă? Nu, acolo învelişul otelit al Valkiriei era alunecos şi nu exista nici un mîner la mai puţin de doi metri distanţă.

Chiar dacă nu ar fi fost obosit – chiar dacă ar fi fost odihnit, săritura era imposibilă pentru oricine cu excepţia unui cimpanzeu. Se uită în jos. Apoi îi păru rău c-a făcut-o.

Dedesubt, nu erau decît stele, stele învîrtindu-se sub nava ce se învîrtea cu el.

Neant, întuneric şi frig.

Încercă să se arcuiască pe singurul mîner aflat la îndemînă şi să-l prindă cu picioarele. Era un efort inutil şi extenuat. Panica era îndeajuns de puternică pentru a-l bloca. Rămase agăţat şi înţepenit.

Îi era mai uşor dacă ţinea ochii închişi, dar după o vreme a trebuit să-i deschidă şi să privească. Marele Dipper avea să treacă şi curînd după el, Orion. Încercă să transforme minutele scurse în rotaţii ale navei, dar mintea nu voia să-i funcţioneze şi din nou, trebui să-şi închidă ochii.

Mîinile îi amorţeau şi se răceau. Încercă să şi le odihnească ţinîndu-se alternativ numai cu una din ele. Începu cu stînga, simţi mii de furnicături străbătînd-o. O lovi de corp. Apoi o schimbă cu dreapta.

Dart nu mai putu s-o ridice pînă la mîner. Nu mai avea putere. Era total extenuat şi nu putea să se tragă nici cît să se agaţe din nou.

Curînd, nu-şi mai simţi de loc mîna dreaptă.

O văzu desprinzîndu-se. Aluneca...

Brusca eliberare a tensiunii din braţ îi spuse că se prăbuşea... Se prăbuşea...

Nava se îndepărta de el.

Cînd îşi reveni, căpitanul era aplecat deasupra.

– Încetişor, Billl...

– Uşurel. Patrula de pe Deimos era deja lîngă tine cînd ai căzut. Te-au recunoscut, au dat cîteva ocoluri şi te-au tras. Pentru prima oară în istorie, bănuiesc. Acum stai liniştit. Te-ai îmbolnăvit. Ai atîmat acolo mai mult de două ore...

Alexis BRICLOT

Mieunatul s-a pornit iarăşi, mai tare ca niciodată. Se ridică în genunchi şi privi pe deasupra pervazului. Pisoiul era destul de departe, undeva spre stînga.

– Vino aici, pisicuţo, o chemă el. Pis, pis, pis! Hai, pisi! Pisica se opri din spălat şi privea dezorientată.

– Hai, pisi, repetă cu blîndeţe.

Cu mîna dreaptă sprijinită pe pervaz îi făcea semne prieteneşti.

Pisoiul înaintă cîţiva centimetri apoi se opri.

– Aici, pisoias, o rugă şi-şi întinse mîna cît putu de mult. Sfera pufoasă se dădu brusc înapoi.

Îşi retrase braţul şi căută o soluţie; găsise salvarea de moment. Dacă va sta cu picioarele pe ramă şi cu o mînă se va ţine de pervaz, va fi în siguranţă. Ştia, ştia că aşa e! Cu condiţia să nu privească în jos.

Îşi facu curaj, se încordă şi, cu multă precauţie, încleştat de pervaz cu amîndouă mîinile îşi trecu picioarele de partea cealaltă. Privirea şi-o fixase spre interior, către un colţ al patului. Rama păru că s-a îndepărtat. Nu putea s-o găsească şi începu să creadă că a depăşit-o cînd o simţi sub unul din călcîie, apoi se lăsă cu ambele tălpi, hotărît. Avea cam şase centimetri lăţime. Răsuflă uşurat.

Pipăind peretele cu dreapta, se întoarse şi privi pisoiul. Părea interesat de întîmplare, dar nu se apropia ca să cerceteze mai îndeaproape. Dacă va înainta pe ramă, ţinîndu-se cu stînga de colţul ferestrei şi întinzîndu-se aproape ar fi putut să-l ajungă. Făcu un pas nesigur, ca de copil, apoi altul, mai mic. Pisoiul puîni peste lăbuţe şi făcu un alt salt înapoi. Una din mîini îi scăpă de pe ramă. Se arcui şi îşi găsi echilibrul.

– Timpit mic, exclamă el indignat. Ai de gînd să-ţi laşi creierul pe asfalt? Dar fără dacă... adăugă.

Acum situaţia părea fără ieşire. Pisoiul era prea departe ca să-l mai ajungă aşa cum se ţinea de fereastră, oricît s-ar fi întins.

– Pis, pis, mai cheamă el destul de lipsit de speranţă, apoi se opri să analizeze situaţia.

Putea să renunţe.

Putea să se hotărască să stea acolo toată noaptea în speranţa că pisicul se va apropia. Sau putea să se ducă s-o ia.

Rama părea îndeajuns de rezistentă ca să-i suporte greutatea. Porni cu atenţie menţinînd contactul cu fereastra cît putea de mult. Înainta atît de încet încît abia se observa că se mişcă. Cînd a ajuns la capătul pervazului, cînd mîna stîngă i s-a lipit de peretele neted, comise greşeala de a privi în jos de-a lungul peretelui către trotuar. Îşi feri brusc privirea, şi-o plimbă apoi pe o porţiune a peretelui, aflată cîţiva metri mai încolo la nivelul ochilor.

Încă se mai afla acolo!

La fel şi pisicul. Îşi îndepărtă uşurel picioarele, înaintînd cu dreptul şi îndoindu-şi genunchii. Întinse mîna dreaptă . Apoi, fulgerător o lăsă în jos, ca pentru a prinde o muscă. Se trezi că ţine în mînă o blană care se zbătea şi muşcă. Rămase încremenit, fără să dea atenţie micilor răni pe care i le provoca prizonierul. Cu braţele întinse lateral, lipit de perete, porni pe drumul de întoarcere. Nu putea să vadă încotro merge, nici să-şi întoarcă privirea fără a-şi pierde echilibrul. Drumul păru nesfîrşit, mult mai lung decît la venire, pînă cînd într-un tîrziu vîrfurile degetelor de la stînga apucară interiorul ferestrei.

În cîteva secunde a fost gata, îşi trecu ambele braţe dincolo de pervaz, apoi genunchiul drept. Răsuflă uşurat, odihnindu-se.

– Hei, omule, strigă el. Ai cam fost la înghesuială. Mîţo, eşti un pericol public!

Privi spre trotuar. Cu siguranţă că pînă jos era un drum tare, tare lung şi neplăcut.

Privi către stele. Parcă erau mai frumoase şi mai strălucitoare. Se aşeză pe rama interioară a ferestrei, puse picioarele unul peste altul şi le contemplă. Pisica începuse să toarcă. O mîngîie absent şi se pipăi după o ţigară. Mîine avea să se ducă la cosmodrom pentru testul psihologic şi psihiatric. Scărpinînd pisoiul după urechi, îi zise:

– Ce-ai zice să vii cu mine într-o călătorie, lungă, lungă?

Traducere furnizată de editura **NEMIRA**

SALONUL INTERNATIONAL DE BANDA DESENATA - EDITIA IV

CONSTANTA 1994

21 - 23 octombrie Muzeul de Arta

BD Constanța '94
21 - 23 octombrie

După București 1991, Timișoara 1992 și Craiova 1993, festivalul desenelor și al culorilor va avea loc - în acest an - la Constanța, fiind găzduit de Muzeul de Artă.

Timp de trei zile, copiii și nu numai ei, se vor întîlni cu personajele preferate (dar și cu altele noi) precum și cu creatorii acestora prin intermediul expozițiilor individuale și de grup, al filmelor de desene animate, cărților și revistelor multicolore. Se vor organiza jocuri și concursuri, autorii vor oferi autografe, iar cei interesați vor putea participa la conferințe și mese rotunde despre benzile desenate.

În cadrul salonului vor putea fi vizitate cinci expoziții.

Expoziții de grup:

1. „Marea în banda desenată românească" - planșe originale ale celor mai importanți creatori BD din România.

2. „Ca c'est la Roumanie!" - România văzută de 12 mari autori ai benzii desenate francofone: Ayond, Bilal, Forest, Giardino, Herge', Kordey, Lax, Le Gall, Male's, Petillon, Schuiten și Will.

3. „Somos todos latinos!" - interferențe între banda desenată românească și cea portugheză.

Expoziții personale:

4. „Culorile lui Jaques Loustal".

5. „Retrospectiva Radu Marian - 25 de ani de BD"

Un punct de atracție îl va constitui prezentarea albumelor BD apărute în 1994 în țara noastră:

- Galactic A des & sc. Constantin Jurcuț, editura Q ART, Arad;

- Tex și Rex, superdetectivi, sc. Cornel Hlupina, des. Șerban Andreescu, Editura Vizual, București;

- Povești neastîmpărate, sc. Lucia Olteanu, des. Damo Istvan, Editura Ion Creangă, București;

-Cyborg, Editura DESIGN CONSTRUCT, Mangalia

- Teritoriu interzis, sc. & des. Victor Trifan, Editura ROMÂNIA AZI, BUCUREȘTI.

De asemenea vor fi prezentate cele două noi reviste de science fiction și benzi desenate din Craiova, ORFEU DIN ORION (Editura GOTA) și ORION (Editura ORION). Toate aceste publicații vor putea fi achiziționate în timpul salonului, alături de numeroase albume de benzi desenate franceze editate de DUPUIS, DARGAUD, CASTERMAN.

La salon au fost invitați să participe cei mai importanți creatori de benzi desenate din România: Călin Stoicănescu și Radu Clețiu din Timișoara, Gabriel Rusu din Cluj, Constantin Jurcuț din Arad, Mugurel Dionisie din Iași, Ioan Neagu din Brașov, Ionuț Popescu din Târgoviște, Lucian Dănilă din Tulcea, Sorin Hopârtean din Râmnicu Vâlcea, Valentin Iordache din Orșova, Viorel Pârligras,Marian Mirescu și Cristian Ciomu din Craiova, Walter Riess, Victor Trifan, Șerban Andreescu, Bogdan Prejoianu, Adrian Isaia, Valentin Cristescu, Sorin Anghel și Valentin Tănase din București.

Vor fi prezenți ca invitați de onoare, Jaques Loustal și Pierre Pascal din Franța.

Deci, prieteni ai benzii desenate - creatori, colecționari, cititori - între 21-23 10. 1994, vă așteptăm pe toți la Muzeul de Artă din Constanța, pentru a participa la cea de-a IV ediție a Salonului Internațional al Benzii Desenate!

Dodo Niță

NR.Pentru informații suplimentare și confirmări de participare vă rugăm să telefonați la următoarele numere de telefon: 041/632684 - arh. Marian Radu; 041/660025, int. 145 arh. Dan Dron

după Mini Azi nr 64

A apărut primul număr al periodicului ASOCIAȚIEI BENZII DESENATE ROMÂNEȘTI. Are patru pagini, este bilingv (română-franceză), și este redactat de Călin Stoicănescu și Dodo Niță. Periodicul se ocupă exclusiv de România cu accente pe euROcon '94, Moebius, o interesantă paralelă între un personaj BD autohon - Mazăre și celebrul erou BD belgian - Spiroiu, precum și parada benzilor desenate românești.

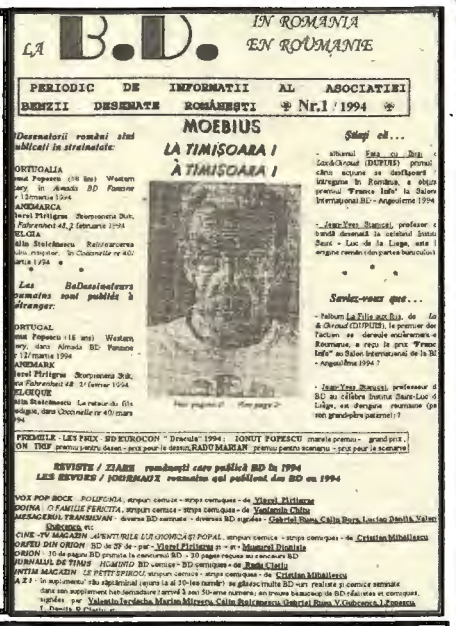
LA B.D. IN ROMANIA EN ROUMANIE

PERIODIC DE INFORMATII AL ASOCIATIEI BENZII DESENATE ROMÂNEȘTI Nr.1 / 1994

MOEBIUS

LA TIMIȘOARA ! À TIMIȘOARA !

CONCURS BD

Cotidianul „Azi" și Asociația Benzii Desenate din România organizează, în cadrul Salonului Internațional al Benzii Desenate „BD Constanța '94", un concurs național de desene și benzi desenate.

1. Concursul se desfășoară pe trei secțiuni, în funcție de vîrsta concurenților:

a) pînă la 14 ani

— desene după cele mai frumoase personaje de benzi desenate din suplimentul MINI AZI, dar și din alte reviste precum UNIVERSUL COPIILOR, START 2001, LICURICI, VOX POP ROCK, MICKEY MOUSE, BAMSE, FLINTSTONE, BATMAN, SUPERMAN.

Se vor trimite trei planșe format A4, în culori, fiecare înfățișînd alte personaje.

b) între 14 și 18 ani

— benzi desenate cu tema „Aventuri la Marea Neagră".

Se vor trimite trei benzi desenate, fiecare pe cîte o planșă, format A3 sau A4, în culori, în registrul comic sau realist.

c) peste 18 ani

— benzi desenate cu tema „Aventuri la Marea Neagră". Se va trimite o bandă desenată de patru planșe, în culori, format A3, în registrul comic sau realist.

3. Lucrările se vor trimite pe adresa ziarului „Azi" București, cod 70101, Calea Victoriei 39, sector 1.

4. Termenul - limită de expediere a planșelor este de 14 10. 1994, data poștei

5. Juriul este compus din redactori ai ziarului „Azi" și critici BD, membri ai Asociației de Benzi Desenate.

6. Lucrările nominalizate de juriu vor fi expuse în cadrul salonului. Premiile se vor anunța la Constanța și vor fi publicate în „Mini Azi".

7. Planșele premiate rămîn în proprietatea organizatorilor și pot fi publicate în „Mini Azi"

Informații suplimentare, la tel. 01/614 19 98

SibCon '94

8-9 octombrie 94

Invitați de onoare:
Ion Hobana, Mircea Opriță
Artist invitat de onoare: **Ovidiu Avram**
Invitați speciali: **Silviu Genescu, Cristian Lăzărescu, Ovidiu Pecican**

Proiectul de program:

Ziua 1, Sîmbătă, 8 octombrie:

Ora 10 - Deschiderea oficială a reuniunii

Ora 10. 20 - Vernisajul expoziției de artă plastică

Ora 10. 30 Despre un Eurocon Românesc - Prezentări susținute de Cornel Secu (Timișoara) și Florin Ursu (Brașov)

- Ora 11.30 Siliciul ca bază ipotetică a vieții (1) - Colocviu, Moderator Nicu Gecse (București)

- ora 12.30 Etică și politică galactică Simpozion condus de Mircea Opriță și Cotizo Draia

Ora 13.30 - 15.30 Pauză de prînz (Excursii în Sibiu)

Ora 15. 30 Autografe

Ora 16.00 Prima contrautopie generală - Coferință urmată de discuții, susținută de Ion Hobana

Ora 16.45 Realitatea științifică și imaginarul științifico-fantastic - Comunicări

Ora 17.45 Fandomul și Televiziunea, „Cerea și oferta-o ecuație" - prezentată de Darius Luca Hupov

Ora 18.45 Music Machine - O oră de muzică electronică prezentată de Silviu Genescu

Ora 21.00 - Coctail cu surprize - Licitații, concursuri cu premii fantastice, proiecții video realizate cu sprijinul Membrilor de Onoare ARSFan Din Străinătate, dans, etc. ... etc., după un scenariu realizat de Valentin Ionescu (București), Dan Iordache (Sibiu) și Victor Rojancovschi (Timișoara)

Ziua a doua, Duminică, 9 octombrie:

Ora 10.00 - O istorie literară „Anticipația Românească" - O carte pentru istorie - dezbatere

Ora 10.30 Raport despre **Helion**

11.30 Statute, regulamente, Calendarul ARSFan, raportul președintelui, trezorierului și al comisiei de cenzori

13.00 Alegerea delegației permanente și a echipei de conducere a ARSFan

Ora 14.00 Concluzii

Ora 14.30 Excursie la Dumbravă și la Păltiniș

Ora 16.00 - Worldcon '94 cu indieni pe-aproape - Prezentare, cu exemplificări susținută de Cornel Secu

Ora 17.00 - Videotecă cu selecții Jonathan Cowie (Anglia) și David Lally (Irlanda)

Ora 19.00 Ședința de redacție **Helion**

Ora 20.00 Închiderea lucrărilor

Taxa de participare pentru nemembri ai ARSFan-ului este de 5 000 de lei.

Membrii ARSFan cu cotizația achitată pe anul 1994, nu plătesc taxă de participare și li se decontează jumătate din cheltuielile de transport pe cale ferată (clasa a doua), asigurndu-li-se gratuit, cazarea pentru o noapte (8/9 oct) în Sibiu, (hotel o stea, două stele sau internat școlar), precum și două prînzuri (sîmbătă-duminică) la o cantină sau pensiune din Sibiu.Primirea participanților se va face în seara zilei de 7 octombrie și în dimineața zilei de 8 octombrie, la punctul de primire organizat la Casa Sindicatelor din Sibiu.

CONTACT:- Timișoara, telefax 056-127743, tel. 166068,132608

-Sibiu, telefax 069- 432412 (Dan Iordache)

JSF - 91

RomCon 1994

Cornel Secu,
Mihai Victor Stoica şi Fane Nebunu

TREBUIE TERMINAT CU AMATORISMUL ÎN ORGANIZARE

declară

Mihaela Muraru Mândrea

- vicepreşedinte FNTSF -

- Păreri despre RomCon 1994 ?

- Concluzia mea este clară: pe banii statului nu e cazul să mai trăim degeaba. Mă gîndesc că la RomConul viitor să instaurăm - nu chiar o condică de prezeţă - da' un program cît de cît obligatoriu pentru participanţi.

- Dar poate că şi invitaţii vor fi anunţaţi din timp că trebuie să susţină conferinţe, nu să fie anunţaţi cu o jumătate de oră înainte .

-- Exact. Erau trecuţi în program şi nu s-au prezentat!

- Ba nu ! Erau trecute numai conferinţele în program conferenţiari nefiind anunţaţi i că ar trebui susţinute conferinţe.

- Anul ăsta lipsa de organizare, şi asta decurge în primul rînd din vîrsta tînără pe care o au organizatorii din

Baia Mare, şi-a spus cuvîntul . Părerea mea este că este ultimul RomCon la care lucrurile vor mai sta aşa. Nu ştiu la anul de unde vom mai avea bani ca să facem RomCon-ul, nu ştiu dacă Ministerul ne va mai ajuta sau nu, dar este foarte clar că trebuie terminat cu amatorismul în organizare. Adică aşa cum avem buni scriitori, buni plasticieni, trebuie să avem şi buni organizatori. Dacă nu, singura concluzie e că Federaţia trebuie să se ocupe implicit de organizare. Noi hotărîsem că Federaţia este aceea care aduce banii şi spune cît de cît ce ar trebui să facă organizatorii, iar organizatorii sînt cei care răspund de buna desfăşurare a lucrurilor. Este clar că acest mod de lucru nu funcţionează şi că de aici încolo Federaţia trebuie să se implice direct în organizarea acţiunilor naţionale, lăsînd în seama fanilor organizarea acţiunilor locale.

- Din nou anul acesta premiile RomCon-ului au rămas fără suport material. Ne puteţi spune care ar fi cauzele?

- Pentru ca ministerul să acorde acel suport material - banii, cred că este necesară depunerea unei moţiuni în Parlament, pentru a putea obţine cadrul legal.

- Dar nu s-a putut găsi chiar nici o soluţie? Un loc gratuit în tabăra Atlantykron, sau o parte din banii proveniţi din taxele de participare?

-Nu se putea fiindcă am fi fost acuzaţi de deturnare de fonduri. Iar din taxa de participare de-abia s-au acoperit cheltuielile cu masa şi s-au procurat materialele consumabile.

A consemnat,
Adrian Bănuţă

P.S. Vom reveni cu păreri, articole şi interviuri.

TURISM SF?!

Îmi permit să scriu despre RomCon-ul de la Baia Mare înainte ca el să se fi sfîrşit şi o fac deoarece doar aşa mai are şanse articolul meu să fie publicat în JSF-ul dedicat RomCon-ului. Deja zarurile au fost aruncate, ceea ce sperăm să difere faţă de anii trecuţi a fost tocmai decernarea premiilor RomCon-ului. S-a făcut atîta tam-tam în rerumitul JSF, s-au scris articole pro şi contra, dar lista cu nominalizări a făcut-o un singur om deci este clară proporţia anumitor autori în aceste liste, încît la un moment dat ţi se face lehamite. Mă gîndeam că ar fi meritat să fie nominalizate şi alte lucrări publicate nu doar în JSF şi Anticipaţia (şi un singur exemplu pentru absenţa unui text din lista nominalizărilor ar fi *Tigresa*, text semnat de Mihail Grămescu în România Literară). Cît despre secţiunea romane, deşi este trecut *1994* al lui Gh. Păun din aceeaşi listă lipseşte un alt roman - *Oglinzile mişcătoare* - al aceluiaşi autor, care nu este cu nimic mai puţin sf decît alte texte de pe aceeaşi listă. Oricum mă îndoiesc că votanţii vor fi citit măcar jumătate din textele nominalizate. Dar aceasta nu este vina organizatorilor. Ca şi în cellalţi ani aceste premii vor consta doar dintr-o diplomă (aceasta a fost inspirat realizată de organizatori, diploma propusă de FNTSF semănînd mai repede cu hîrtia igienică a unei glume proaste). Aşa că, gîndindu-mă la modul de selecţie al textelor, la modul defectuos de votare (se votează mai mult după cum sună textele şi numele autorilor, decît în funcţie de valoarea textelor) consider că această diplomă este mai mult decît suficientă.

Deşi la capăt de lume, oraşul Baia Mare a fost invadat de sf-işti, şi mai în mică măsură de practicanţii ingeniosului sport numit turism sf. Chestie mişto de altfel, eşti şi tu fan într-un cenaclu, băieţi organizează cam 5-6 convenţii acual, convenţii foarte bine împrăştiate în teritoriul ţării, şi tu - mare fan-profan, mai faci o excursie pe banii statului (mai dă şi ministerul un ban pentru deconturi, mai sponsorizează şi instituţia pe lîngă care eşti aciust). Vrei să ai mai multe facilităţi, te mai afiliezi şi la FNTSF sau ARSFan, mai dai şi peste tipi ca Mike Hăulică, Liviu Radu, Ştefan Ghidoveanu, Sebastian Com şi mai încropeşti o discuţie. Poate chiar din greşeală mai comiţi un text ce poate fi premiat pe la un concurs obscur şi poate publicat chiar în JSF.

OK, am mai zis turismul sf este într-adevăr o chestie tare pentru noi amărîţii de români, dar mi se pare că deja am întrecut-o cu gluma fraţilor. Doar în luna octombrie vor fi trei convenţii: SibCon-ul, Zilele V. Colin şi Pentagrama. Dar mă gîndesc la sistemul occidental de organizare a convenţiilor, sistem în care băieţii de la fani pînă la scriitori îşi plătesc totul (excepţie făcînd doar *special guest* -urile). Poate dacă şi la noi se va adopta acelaşi sistem atunci calitatea convenţiilor va fi mult mai ridicată şi pe la noi.

Baia Mare s-a dovedit a fi o probă pentru nişte oameni care nu au mai organizat pînă acum aşa ceva şi chiar au participat pînă acum la doar două convenţii ale fandomului, organizatori cu o medie de vîrstă de 18 ani şi după părerea mea cenacliştii de la Game Over au trecut-o. Sprijinul acordat de FNTSF pentru organizarea acestei manifestări a fost minim, bani scoşi pe ultima sută de metri şi folosiţi în interesul turismului sf.

Cam atît despre organizare şi organizatori.

Sper că la anul Game-Over-işti să reuşească să organizeze măcar zilele cenaclului. Ar merita-o.

Mihai-Victor STOICA

FANZINE

Katharsis, nr. 8, 28 de pagini, hîrtie roz + crem, texte în limba engleză, f. editat de Asociaţia "Quo Vadis ?" Ploieşti, responsabil de număr - **Dănuţ Ivănescu.**

Este cel de al doilea fanzin premiat. Cuprinde texte de **Don Simon, Cristina Filip** şi **Michael Hăulică**.Grafica este realizată de **Doru Stoica.**

Cei care au citit deja pagina 16 au observat că **Stringul** este unul dintre cele două fanzine premiate. Este editat de String , Bucureşti.

Ar mai fi de spus faptul că are 20 de pagini, copertă color - realizată de **Mihai Ciochia** (alt premiant) şi, ca specific, este un număr de autor.

Acest număr - 8 îi este dedicat lui **Liviu Radu** şi conţine nuvela *Spre Ierusalim! (premiul I Atlantykron '94 la secţiunea nuvelă şi premiul Nemira '94).*

Poate că ar trebui că fiecare număr să conţină şi o prezentare a autorului. De vreo două numere încoace n-ar prea mai fi cazul, şi totuşi...

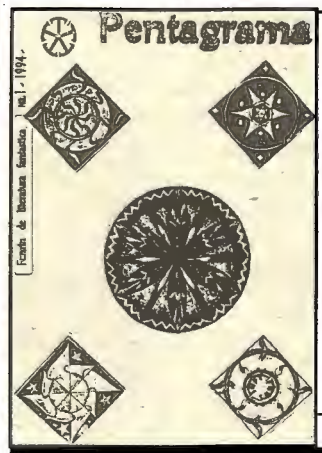

Pentagrama, fanzin al clubului cu acelaşi nume din Cluj. Integral Tolkien. Ar fi putut fi un fanzin de referinţă, dar realizatorul - Victor Stoica a uitat să anexeze lupa necesară lecturării.

• *SFENO + , fanzin al Convenţiei estice - cenaclurile Noi (Focşani), Nova 5,5 (Galaţi), SFera (Brăila)* • *14 pag, grafică Adrian Vlăsceanu, Dana Chiorean şi Gabi Doagă* • *Cuprinde texte de Marian Coman, Cătălin Sandu,Gabriel Brăilă* • *Redacţia - Mircea Sava, Petruş Panaite, Marian Coman.*

RomCon '94

Din lumea fanzinelor

TEMPS TOT

- Canada -

În călătoria noastră prin lumea fanzinelor - în care am avut deja două „staţii", respectiv fanzinele „À la nuit noire..." şi „Dragon et Microchips", din Franţa - , astăzi vom trece niţel oceanul pentru a ne opri în Canada, mai precis în zona francofonă a Quebecului.

Fanzinul „Temps tôt" nu este complet necunoscut fanilor SF români, cîteva intervenţii asupra acestuia s-au mai făcut şi în numerele anterioare ale JSF, graţie lui Florin Leodor Dănilă (prieten la cataramă cu domnul Christian Martin, editorul fanzinului) sau subsemnatul (oricum trebuie să recunosc că şi domnul Martin a fost drăguţ şi ne-a utilizat numele, şi-al meu şi-al lui Florin în schiţa publicată, în traducere, tot în paginile JSF).

„Temps tôt" este un fanzin format A5 şi 64 de pagini, 6 apariţii/an, copertă Pierre D. Lacroix. Tirajul este secret, situîndu-se probabil între 300-500 exemplare.

Cînd deschid un fanzin **Temps tôt**, am viziunea falnicelor păduri canadiene (la care toţi am visat/visăm să lucrăm ca romantici tăietori de lemne, plătiţi în dolari canadieni). Nu este vorba despre o figură de stil, ci despre hîrtia folosită de marea majoritate a editorilor canadieni, mult mai groasă şi, parcă, mult mai naturală decît aceea vest europeană. Întotdeauna am făcut asocierea cu puritatea pădurilor canadiene, în care celuloza nu are nimic de suferit de pe urma ploilor acide sau a altor surse de poluare.

Dar fanzinul domnului Christian Martin incită şi prin conţinutul alcătuit din **fiction** - texte literare semnate de autori francezi sau canadieni, **articles** - în ultimul nr. primit (31), la această rubrică Florin Leodor Dănilă semnează articolul **Roumanie- le salon international de la Bande Dessine, Chroniques et autres**-în care sub-rubrica **temps paralleles** este o adevărată mină de aur privind informaţiile despre cele mai proaspete apariţii sf/f în USA, Canada, Franţa şi o adevărată panoramă asupra fanzinelor francofone.

Celor pasionaţi de BD li se oferă cîte o scurtă bandă desenată pe număr, iar pentru delectarea privirii şi respiraţia sufletului cîteva pagini de grafică. Pentru un vînător de fandom news, unii mi-au zis chiar braconier, scurtele "nouvelle breve" oferă o excelentă radiografie a fandomului canadian şi nu numai.

Temps tôt nu este o figura singulară în peisajul fandomial canadian, alăturîndu-i-se **Solaris, Imagine** etc toate fiind subvenţionate de către stat.

Problema subveţionării de către stat, prin intermediul **Conseil des arts** (Consiliul de artă) este valabilă pentru toate editurile canadiene, statul canadian fiind deosebit de generos în domeniul cultural, probabil cam de zece ori mai mult decît Franţa (de fapt Franţa nu subvenţionează nici un fanzin sf/f). Asta nu înseamnă că viaţa editorului este lipsită de griji. Am să vă dezvălui în continuare sumele care se rulează pentru editarea fanzinului: în 1993 subvenţia primită a fost de 17 mii $ canadieni (12-13 mii $ USA). Dintre aceştia aproximativ 85 % s-au dus la tipografie iar restul, plus abonamentele -18 $ canadieni/140 franci francezi, 6 numere/an au fost cheltuielile poştale de expediţie a fanzinului. Anul 1993 s-a încheiat pentru TT cu o pierdere netă de 1372,5 $ canadieni. Noroc că domnul Christian Martin editează fanzinul prin intermediul propriei edituri "Les editions de l'A Venir", care n-a tipărit nimic în '93, în schimb a vîndut din producţia anterioară, înregistrînd un profit net de 67,99 $ canadieni, iar ca drepturi de autor 8,10 $. *C'est avec ca que je compense les pertes de la revue*, (cu asta am compensat pierderile revistei) declară cu amărăciune domnul Martin.

Aşa cum spuneam şi în alte dăţi, starea materială precară este specifică tuturor editorilor de fanzine. Nici unul din ei nu-şi pune problema profitului atunci cînd editează un fanzin, cu toate acestea nimeni nu-l poate împiedica să viseze frumos, iar lupta lor/a noastră se limitează la a asigura un echilibru în balanţa investiţii/beneficii astfel încît să nu fie obligaţi la chetuieli prea mari din bugetul familiei (sar nevestele, copiii, soacrele...)

Temps tôt este un fanzin care are de toate şi se citeşte cu plăcere. JSF îi urează viaţă lungă şi sănătate lui Christian Martin !

Pozitronic, fanzin al Asociației pentru Arte și Științe Prospective Geneze, Buzău ~ Este un posibil Temps tot român,în sensul că are rubrici fixe, publică texte inedite eseuri și grafică~ Din sumar:
Nouă ani de SF -Mugurel Cornilă, SF-ul și Șocul viitorului -Aurel Ganea, Crăciun cu Mickey Mouse -Marius Alecu, Eliberatul -Emi Vîlsan, Îmbrățișarea -Geo Surugiu (debut), Aer -Dan Merișca , Arborele - Mihail Grămescu, Omul care se trăgea din maimuță - Iulia Teodorescu, Marele joc -Constantin Pană.

MARIUS ALECU
Crăciun cu Mickey Mouse

„In lumea asta doar proștii sunt fericiți""

În hol e aprinsă lumina.

Mă uit după telefon. Jos, terciuit.

E aici.

Știu că e aici.

L-au căutat și nu l-au găsit.

Pentru că a venit aici.

Unde altundeva?

Aici.

În hardughia asta bătrînă și mare. Care ar putea fi folosită la filmări de interior pentru „Pe aripile vîntului". Casa mea.

N-are rost să caut la parter.

Urc

Una, două,trei...Atîta trepte. Acoperite de covorul galben.

La capătul lor, mă apropii încet de prima ușă.

In stînga ei, geamul de pe care vopseaua roșie, a H-ului mare întipărit pe el, a început să se scorojească. Îl sparg și, cu bisturiul pe care îl port mereu la mine (în general nu pe post de armă albă), încep să tai pînza furtunului. Greoi și de parcă cineva roade secundele....Ce păcat că lama e scurtă. Tăioasă dar scurtă. Mică. Acum am și ceva tare și mai mare în mînă: capul cilindric al hidrantului.

Scot etuiul cu chei și, cu bisturiul în buzunarul sacoului și tubul metalic în mîna stîngă, repede,repede, tiptil alunec de-a lungul prispei de la etaj și încui ușă după ușă. Camerele sînt așezate succesiv și, pe lîngă intrarea fiecăreia de pe prispa în careu, comunică una cu cealaltă. Sînt dormitoare pentru mine și posibilii oaspeți. Ușa primului a rămas descuiată și din ea n-a ieșit nimeni. Pun cheile în buzunar. În locul lor, în pumnul drept, bisturiul. Oaspetele e acum în cușcă și cușca are o singură intrare.

Mă apropii și o deschid cu o lovitură de picior.

Simt răceala metalului scurgîndu-mi-se în palme. Cîrpa de praf e împodobită cu aschii de smalț dentar și cheaguri de sînge, și nu seamănă deloc, la lumina venită de pe prispă cu un voal. Pus pe fața menajerei. Amintire din copilărie,deprindere bună sau cum n-am ajuns răufăcător: să nu mai fur piftelele din cămară, să nu mai fur piftelele din cămară, să nu mai fur piftelele din cămară, să nu mai fur piftelele din cămară! Să nu urlu, să nu urlu, să nu urlu, să nu urlu, să nu....! Să n-o iau la fugă, să n-o iau la fugă, să n-o iau la fugă, să n-o iau la fugă. Intru. În dormitor. Mobilier și corpul rece al femeii de servici și o oglindă în care întrevăd, o clipă, înconjurate de penumbra camerei, buzele mele mișcînd încetișor: să nu vărs, să nu vărs, să nu vărs...

Ușa care dă, din prima în a doua cameră.

Întredeschisă.

Împing și trec.

Aici a lăsat aprinsă lumina. Mobilier cu un scrin în plus. Pe scrin SMIMAVU. Sfîntul Meu Iepuraș Mare Alungător de Vise Urîte. Decapitat. Oglinda mare a șifonierului spartă, în rama ei, încleiat cu sînge, capul de pluș al lui Iepurilă. Fără urechi. Smulse. Conștientizare. Un gest de devenire întru inteligență, de a trișa cu o carte de vizită, o carte,lăsată-n urmă, despre un „sine" diferit de cel real.

Ușa spre a treia cameră. Închisă.

Brațul cu bisturiul e gata să țîșnească înainte. Să împungă. Ajutîndu-mă de măciuca improvizată, deschid.

Din nou penumbră. Penumbră descifrabilă dintr-o ochire. Dormitorul meu. Ferestrele larg deschise, perdelele date la o parte. A fugit? Fulgii de nea curg lin și se topesc în eprubeta și microscopul așezate pe măsuța din apropierea patului. Mă apropii, să văd ce-i cu zăpada de pe pervaz. Urmele arată că pe aici a venit, dar încă n-a fugit. Afară, lumina lunii scaldă, leneșă, părculețul în care făceam de obicei pomul de iarnă. Eu și Arlime. Dar Arlime a plecat, tocmai acum, înainte de Crăciun! Da, oare ce s-ar fi întîmplat dacă el ar fi găsit-o aici? Oare n-a sperat asta? O răsuflare ușoară ca o adiere în spatele meu! Nu el! M-am întors, nu el-doar vîntul, frigul și singurătatea, fără el, deocamdată...Iubirea, himeră pe care încercăm să o vînăm cu toții....

Intru în următoarea cameră. A patra. Luminată. Pe asta am transformat-o de mult într-un depozit, un loc în care pe lîngă mobilierul obișnuit, se adună toate lucrurile ce nu-și prea găsesc locul în casă, nu se potrivesc în armonia generală de celuloză, stofe, sticlă, pînze, ect. Un loc pentru lucrurile solitare, de la amintirile mai mult sau mai puțin obișnuite, cadouri trăznite sau banale, achiziții cîndva utile, vechituri, chestii din astea gen: sarsanaua cu crose și mingile pentru golf, trusa de farduri și machiaj uitată de Arlime (o ștutise de la teatru special pentru carnavalele și mascaradele în care știa să antreneze și pe cel mai retras membru al echipei, chiar și pe el...) ei bine, acum trusa lipsește, o veioză stricată, un arc de dormeză rupt, un harpon vechi, aproape piesă de muzeu, pe care bunicul meu l-a adus din nu știu ce mări și cu care, spunea el erau vînați șobolanii de mare, aiurea! dar și harponul lipsește...Și altele... Printre saci de elastoplastic burdușiți cu astfel de obiecte, el și -a făcut drum, nu, nu e aici, deși s-ar fi potrivit poate în non-armonia încăperii, nu e aici,singurul loc unde se poate e în camerele astea e poate șifonierul, am verificat, verific și acum, nu e...

A cincea cameră, o deviere de la regulă: ar fi trebuit să fie întuneric. Goliciunea ei mă izbește neplăcut, odată cu urletul de atac pe care pereții mi-l aruncă înapoi. Capul hidrantului rămîne suspendat între degetele amorțite, împreună cu liniștea. Strîng moale, în celălalt pumn, mînerul scalpelului. Brațele s-au destins, lipsite de direcția către ținta bănuită dar absentă. Ar fi trebuit să fie aici: a fost camera de meditație a Arlimei. Camera de gîndire de scriere, de concepere a personajelor- încă n-am reușit să readuc din pivniță mobilierul și camera a rămas așa, cum a vrut ea...

Ar fi trebuit să fie aici.

Ar fi trebuit să fie aici, cu trupul lui omenesc atletic, bine construit, bine înfipt pe cele două picioare de biped cît se poate de normal, înfășurat, ca într-o superbă mantie de catifea violetă, în aripile lui uriașe drapîndu-i brațele puternice, cu coama lui de camasier african, machiat (cel puțin pudrat din belșug, da! în travesti „SMIMAVU cu urechi smulse" - (trusa!), ar fi trebuit să-l găsesc aici - asta e camera de meditație a Arlimei! - înfruntîndu-mă ar fi trebuit să aud șuierul harponului....De ce nu? De ce nu se întîmplă așa?

CAMERA ASTA A DEVENIT SANCTUARUL LUI?!

Menajera? Era doar un obstacol? Sau inteligența lui să fi ajuns atît de departe pînă la ideea de sacrificiu?!

Privirea mea poposește pe măștile lipite de Arlime pe oglinda de pe ușa ce dă în camera următoare. Cam multe oglinzi în casa asta....Reflectare...De unde și odată cu explorarea ei, atît de surprinzătoarea evoluție a inteligenței LUI? O anumită inteligență potrivită Lui... Măștile din ceramică nu mi se mai par două secvențe ale acestei evoluții-una rîde (tîmp), alta plînge (cu înțelepciunea nebuniei, se întrebase Arlime)- ci ceva mai mult: două vase, două recipiente cu mesaje diferite plutind în derivă pe oglinda clară și limpede ca suprafața unei mări liniștite....În derivă, pentrul că țărmul, limanul-fotografia Arlimei a dispărut de lîngă figurile din lut ars...Trec cîteva secunde bune pînă ce realizez că locul unei recent lovituri de harpon e centrul păienjenișului de figuri ce s-a întins pe una din ele și totodată punctul în care rîsul măștii e pecetluit acum de abțibildul pe care fosta mea iubită i l-a dăruit cîndva, abțibildul Mikey Mouse.

În spatele acestei uși, EL ASTEAPTĂ....

E ULTIMA CAMERĂ...

Tubul metalic ca o prelungire parcă vie a mîinii stîngi, cu care pipăi cheagul roșu pigmentat cu alb din pudriera lăsată jos, aproape de prag.

Ce să fac? O fi înțeles că a plecat? Să-i spuncă nu se mai întoarce? Dar el o va căuta mai departe... Va accepta măcar să discut cu EL? Mi-am amintit ce poate face un harpon străbătînd dantura și ceafa unei ființe umane....Să evit lupta? Să-l las să plece? Mi-l închipui plutind la întîmplare deasupra orașelor, căutînd-o și alegîndu-și jertfele... O mască fărîmițată, în derivă... Va mai omorî? Nu sînt psihologul echipei, nu știu. Presupun doar că trebuie să fie și aici o relație fond-formă, o legătură între gîndirea și forma lui.

De ce oare, Dumnezeule, echipa asta de geneticieni supraginiali și doritori de premiul Nobel și etc, etc, a trebuit să reușească doar facerea de început, a unei himere cu trup de om, aripi de liliac, coamă leonină și chip de șobolan?

În urechi îmi răsună amintirea zglobie a glasului Arlimei: eu, cui dau un pupic dulce, pe botic?

Ionuț BĂNUȚĂ

Dormea adînc amocul meu de plumb

Probabil că RomCon-ul care abia s-a terminat a fost cel mai "fluid" dintre toate de pînă acum (excepție făcînd, poate, doar cel din '83, din București). Prea multe impresii despre program nu vă pot împărtăși fiindcă am fost aproape tot timpul în contratimp.

Prima zi a însemnat o neuitabilă călătorie. Mai nesfîrșită decît povestea lui Ende. Aproape 12 ore de mers cu trenul, mai ales pe timp de zi și mai ales la clasa a doua nu sînt prea ușor de suportat. Așa că în momentul scurgerii noastre pe peronul gării din Baia Mare era normal gestul teatral al lui Rabi de a săruta peronul pe care ne așteptau timorați și "Motorola"-ți reprezentanții organizatorilor. Ne-am încolonat și am pornit marșul cale de "fo juma' de ceas" înspre locurile de cazare. Pe drum am admirat pitorescul schelelor ce îmbrăcau blocurile neterminate precum și bicolorul afișelor manifestării pe care naveta Columbia plutea între RomCon și Baia Mare. Am notat și un record care l-a făcut pe nu mai știu cine să exclame: "RomCon-ul ăsta-i la înălțime!" (etajul 6, adică acolo unde era lipit unul dintre afișe). Pe lîngă coloană trece un taxi în interiorul căruia se zbat înspre noi Lucian Băbeanu și Mihaela - alias Miky Segra. S-au rătăcit în gară.

Ca niște cămile simțind apa oazei am mărit ritmul, dar impunătoarea clădire spre care zoream nu s-a dovedit a fi destinația mult dorită.

Hotelul "Sport" era mult mai scund, dar avea terasă, iar pe terasă multă lume bună și desteaptă (adică venită cu trenul de noapte): Michael Haulică, Liviu Radu etc. Beau bere și ne strigau încurajări care ne făceau să înghițim în sec. În hol am aflat că împreună cu Mihai Dan Pavelescu trebuie să ne trambalăm la Hotelul "Carpați" cam 30 min. distanță de Casa Tineretului, dar avînd avantajul de a ne găsi doar la 15 min. de Restaurantul "Diamant" unde urma să ne luăm proteinele. Bine și-așa. Am pornit iarăși blestemîndu-ne soarta de invitați speciali. Ajunși în "Carpați" ne consolăm văzîndu-i mișunînd la același palier pe Mike Haulică și Sebastian Com cu care ne înțelegem să mergem împreună la masă. Tot aici a poposit și Lucian (Băbeanu) care a ajuns în cameră cu Lucian (Merișca).

Coborînd în holul parterului peste cine dăm? Una bucată delegație Nemira - Emil Bărbulescu+Cristian Lăzărescu, ambii foarte afabili (veniseră cu trenul de noapte). Urmînd indicațiile pe care Cristi le smulsese recepționerei contra unor zîmbete (50% Mefisto, 50% Dracula) am ajuns în timp util (am zis noi) la restaurant. Acolo, în afara unui portal dedicat unui concurs ARO și a unei mese lungi de vreo zece metri nu se zărea nimic care să ne lămurească asupra destinației finale. Un chelner îndatoritor ne întrebă dacă noi sîntem cu sefeul, noi, atunci poftiți la masă, dar mai trebuie să așteptați fiindcă ați venit prea devreme, bine. Ne-am așezat, iar ei ne-au aprins lumînările (preventiv). După vreo jumătate de oră și trei sferturi de lumînări au început să curgă (ca plumbul topit) și ceilalți (la fel de înfometați).

După masă Mihai Samoilă i-a întrebat pe organizatori dacă programul video cuprinde tot noutățile: Trilogia **Star Wars, 2001: O odisee spațială** și (încert) **Omul care tunde iarba**. Cristian Lăzărescu se grăbește spre hotel pentru a nu rata episodul doi din "Malibu 2000 Road". Întrucît am o durere groaznică de cap îl las să-l vadă singur, iar eu mă îndrept spre 301 unde (proaspăt plumbuit) adorm în sfîrșit.

7.00 Mă trezesc vesel nevoie mare că durerea de cap este încă prezentă. Fac un duș (suspensie de plumb 50%), dau drumul la MTV și după **Nirvana** și **Crash Test Dummies** (cum naiba de le-au scăpat într-un R.E.M. **week-end?**) cineva îmi bate la ușă. Mike și Sebastian. Au venit să mă însoțească la gară pentru a prelua numărul special din JSF pe care nu-l văzusem niciunul și pe care simpaticul nostru colaborator și coleg de redacție Nicu Gecse îl ridicase de la redacție și i-l pasase la gară (de Nord) Mihaelei Muraru Mândrea pentru a ajunge și pe meleagurile băimărene.

Fiind foarte devreme bărulețul unde mîncase Mike cu o zi înainte este închis. Plecăm mai departe blestemînd printre dinți mentalitatea patronilor care deschid după ora 9.00. În apropiere de gară o "împinge-tava". Execrabilă. Alături o chicinetă de 2x2 unde înfulecăm plăcintă cu cartofi (pentru prima dată) și alte bunătăți pe care localnicii se încăpățînează să le numească hot-dog și hamburger, deși nu sînt (dar seamănă). Excelente.

Ora 9.00. Trenul de București sosește la peron. În afară de JSF mai sosesc și alții. Jesefei sau nu. Așteptați sau nu. Noi luăm ce așteptăm și o tulim spre Casa Tineretului. Acolo nu-i nimeni așa încît cîmpăm pe terasa hotelului Sport. Adăstăm acolo vreo oră obișnuindu-ne plămînii cu plumbul băștinaș și stomacurile cu Plumb Cola. Observ cu uimire că durerea de cap mi-a trecut. Trebuie să recomand noul remediu tuturor cunoștințelor: plumbul face minuni.

După vreo oră (aproximativ 10.30, deci) ne deplasăm spre C.T. Foaierul e foarte animat. Un fel de expoziție împroașcă pereții cu pete de culoare și/sau tuș. Hotărăsc (în pofida insistențelor lui Lucian Băbeanu care a împrumutat o cameră video de la băieții din Brașov și-și filmează machetele) să nu expun. În semn de protest (nu sper să aibă vreun efect, dar gestul contează). Printre expozanți: Ilie Tudorel alias ITDOR (pre carele l-am cunoscut la RomCon-ul din '89 (Timișoara)), acum patron de firmă. De! fiecare cu crucea proprie. În colțul opus Adrian Muscă (tot patron, dar librar). Și-a adus taraba (of course, man!). În linie cu el: Mircea Naidin (dar cu cărți străine: 3500-4000 bucata). Și e omor (numai Mihai Samoilă și-a adjudecat jumătate din cantitate spre invidia sinceră a lui Fane Ghidoveanu).

În corpul de clădire vecin Mihaela MM (Muraru Mândrea, nu 2000 (lat.)) începe decontul. Afluirea avînd ca pol numita direcție capătă proporții de masă. Foaierul rămîne aproape pustiu. Graficienii se reunesc în spațiul din spatele computerelor lui Tudor. Pe un panou fanziniștii își expun "copiii" pentru concurs (cînd se va premia conținutul și nu coperta?). Printre concurenți fanzinul (FAN-ZIN) gazdelor, într-un singur exemplar (s-a defectat imprimanta).

În cele din urmă se descuie una dintre săli și organizatorii încearcă să determine pe participanți să se lase introduși înăuntru. Zadarnică osteneală. Majoritatea sînt după deconturi, mulți alții vizitează orașul (oricum au jurat să nu mai pună piciorul în viața lor pe meleagurile astea); așa că în sală nu se găsesc decît vreo douăzeci, treizeci de persoane reprezentînd vreo șase cenacluri. În disperare de cauză anunț că Adunarea Generală a FNTSF nu se poate ține nefiind statutară. Evident s-a făcut timpul mesei și o pornim spre Diamant. Acolo ne adunăm cu toții (în sfîrșit).

George Ceaușu promite să țină astăzi conferința despre "Idee, mit și arhetip în SF" și pe care n-o putuse ține cu o zi în urmă din simplul motiv că sosise în Baia Mare cu trenul de sîmbătă (și nu de vineri) dimineață. Convenim să ne vedem la 17.00 și plecăm să ne facem siesta.

Dar socoteala de la masă nu se potrivește cu cea de la hotel. Trecînd prin camera pe care o împart Mike și Sebastian mă văd nevoit să rămîn priponit de interesanta discuție la care mai participă și Dănuț Ivănescu, Ana-Maria Negrilă, Mihail Grămescu ș.a.. Din cînd în cînd beneficiem și de cîteva secunde de prezență a lui Ștefan Ghidoveanu care (pe rînd) se pregătește, transmite în direct și regretă că nu a participat și el la discuție. Oricum conferința lui George e de domeniul istoriei.

Ora 18.00. Ajungem și noi la C.T. Foaierul (dacă facem abstracție de graficienii adunați în același loc) era aproape pustiu. "Realitatea virtuală" îi adunase aproape pe toți în jurul computerului. Mihai Ciochia mă întreabă dacă nu vreau să mă alătur celorlalți graficieni pentru constituirea unei asociații a creatorilor de arte plastice. Nu vreau. Cel puțin pentru moment: m-am săturat de asocieri de dragul asocierii și pînă nu-și vor definitiva niște obiective cît de cît acceptabile nu are rost să-mi consum energia cu așa ceva. Se uită la mine ca un Cro-Magnon la un Dali. Îi las să se uite cum plec.

Lucian Băbeanu împrumută din nou camera video a băieților din Brașov pentru a-și filma machetele.

Îi convinge și pe o parte a Quo Vadis?-ului să se lase filmat vizitînd expoziția. Cu totul și cu totul întîmplător prin fața acelorași machete.

19.30. Hotărîm că e cazul să ne luăm rația de ficățel de pasăre cu piure de cartofi așa că ne îndreptăm spre restaurant. Ajunși acolo o nouă supriză: fiindcă cei de la DanString nu au terminat (numărul) masa s-a amînat cu o oră. Înghițim în sec și ne-apucăm să ronțăim cîte-o bere în așteptarea celorlalți. Care apar. După un mini-speach al lui Sorin Repanovici subliniat de M. D. Pavelescu cu mișcări ample ale sticlei de bere (cu plumb de Baia Mare) "lăcustim". Tot. Adi (Bănuță) nu prinde decît un sandwich. Las' că-i prinde bine. Alții (ca Iulia Anania) nici atît. Dănuț Ivănescu prinde pălincă pe care o împarte cu M. D. Pavelescu. Eu prind o bere și o discuție de trei ore cu Liviu Radu. Uimitor cîte știe omul ăsta (despre gătit). Regretăm amîndoi lipsa lui Mike (răpus de plumb pe patul hotelului).De jur împrejur găști și gășculețe. Pe la 0.30 mă retrag necedînd tentației cenaclului de noapte pe care Mihail Grămescu îl propune fiecărui grup în parte.

1.30. La ușă e Cristi Lăzărescu care-l caută pe Pavelescu. Îi spun că ultima dată cînd l-am văzut "discuta" cu Ivănescu, dar că avea de gînd să se ducă la cenaclul de noapte și că probabil acum era acolo sau pe drum. Pleacă. Singur. Mie mi-era somn.

Aproximativ 3.30-4.30. Bubuituri aprige în ușă. Flancat de un "amploaiat" al hotelului care încerca să descuie ușa Dan Pavelescu își face triumfal apariția. Triumfal dacă se neglijează ușoara oscilație în jurul axei proprii. Eu mă prăbușesc în patul meu, el îl ratează cu puțin pe al lui. Adormim.

7.30. Mă trezesc. Pavelescu doarme în continuare. Îl las să doarmă și mă duc să-i trezesc pe Mike și Sebastian. Mike și-a mai revenit. Dăm drumul la MTV așteptînd ca Sebastian să-și facă baia de dimineață.

8.30. Plecăm spre bărulețul pe care-l găsisem închis cu o zi în urmă. Acum e deschis. Mâncăm și ne îndreptăm spre CT. Sîntem printre primii (dintre sefiști, pentru că o adevărată armată de credincioși au venit dis-de-dimineață pentru a asista la slujba obișnuită de fiecare duminică de la CT). Organizatorii au reușit să-i convingă să țină slujba afară spre disperarea lui Lucian Băbeanu care nu are cum să-i filmeze pe fundalul machetelor lui. Pînă la urmă găsește un compromis: filmează machetele pe fundalul credincioșilor. Sebastian și Mike profită de absența majorității pentru a-și face deconturile.

10.00-10.30. Sala se umple încet-încet. Dar numărătoarea voturilor nu este gata. Așa încît Comel Secu profită de gaura din program pentru a lansa numerele 1 și 2 din Helion (noua formulă). În timp ce Sorin Repanovici îi întreține pe participanți, eu mă duc s-o ajut pe Monica Nicolau la număratul voturilor.

12.30. În loc să aibă loc festivitatea de premiere, la sugestia vehementă a lui Felix Moga urmărim o "scurtă" emisiune de aproximativ 60 min. Încurajați brașovenii vor să repete figura cu emisiunea proprie, dar nu le-a mers. Doar selecțiuni. Păcat! În mod cert era mai bună decît cealaltă.

Apoi premii, premii, premii. Le găsiți în 16, așa că nu insist.

Și iarăși Lucian și filmatul machetelor, și iarăși masa și ficățeii de pui, și iarăși 12 ore de drum (evident la clasa a doua), și iarăși București, și iarăși JSF...

JSF - 91

SFrisoarea sfăptămînii

Redactorului ŞeF al Jurnalului SF,

S-a dat SFoară în SFera SF-istă că aţi rămaS Fără nici un SFanţ, tocmai acum în ultimul SFert de sută.

(Sper Să Fie doar o minciună SFruntată.)

De cînd cu zvonul am SFeclit-o. Aerul e tot mai SuFocant, îmi stă un nod în eSoFag, mă aSFixiez fără SF... Simt că am să port ScuFiţă, am să beau doar SiFon şi-am să mușc din aSFalt.

Dacă vreţi să vă ajut, vînd partea de SoFt a calculatorului tatei, SFeşnicul de argint din SuFrageria bunicii, inelul cu SaFire al mamei, casetele BaSF cu Samantha Fox ale fratelui meu şi vă trimit SuFicienţi bani pentru SeiF.

Nu ne SFărîmaţi SFfîşietor SFenoidul SuFletului şi nu lăsaţi „Jurnalul SF" să aSFinteascâ.

Încetarea apariţiei ar fi o blaSFemie.

O promisiune fără SoFisme şi perSiFlări m-ar înSuFleţi.

SoFocle SteFan, ziS Fane SFrijitu'

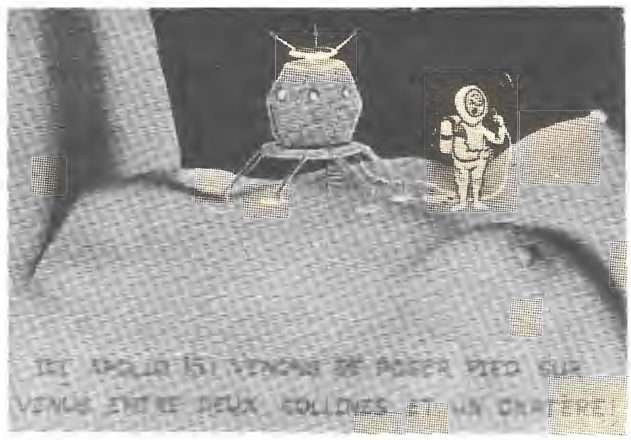

PRE-SAPE SCURT

Super Nova nr 45

Se pare că începînd cu acest număr supernoviştii fac un pas mare înainte. Paginile au mai mult text decît ilustraţii, ceea ce denotă că au avut ce scrie. Şi încă bine. Săptămînalul a căpătat parcă, deodată, o notă puternică de seriozitate. Să nu fie de deochil! Dar să începem: au dispărut interminabilele nuvele în serial. În locul lor 3 povestiri, una de Frederik Pohl "Ziua Milion" în traducerea lui Dan Pavelescu, alta a lui Tony J. Forder "Restaurantul lui Gino", în traducerea lui Mircea Tudor şi "Casa cu verdeaţă" a lui Ionel M. Benţa. R. Quark s-a mutat pe prima pagină, ca mai ştim noi cine în frunte. Stenograma ultimei şedinţe a cenaclului Quasar aduce veşti de ce se mai întîmplă acolo. Se pare că după multă vreme, quasariştii au prins un peşte în plasă: un text al unei tinere jumaliste le gîdilă simţul critic, foarte dezvoltat, rămînînd mulţumiţi că au reuşit să-l desfiinţeze şi pe ăsta. În încheierea articolului, urmaşii lui Dan Merişca, s-au gîndit să sape pe cineva la Baia Mare. Cred că şi acum mai sapă şi s-ar putea să ajungă, cine ştie, chiar în Anglia. La rubrica "Fandomităţi" se propune ca JSF să fie preluat de FNTSF, însă supernoviştii se întreabă ce viitor ar putea avea, dacă nici de revista Quasar nu au grijă.

Ultimele noutăţi horror în Anglia şi cele de la editura Nemira ne amintesc că "măi copii avem ce citi, numai bani să fie". În pagina 2 Florin Mircea Tudor ne propune o "Incursiune în istoria literaturii horror", o excelentă iniţiativă avînd în vedere specificul SuperNovei. Pe aceeaşi linie merge, dar cu o umbreluţă mai mică în mînă şi Vlad Frînghiu cu o altă istorie, cea a filmului SF: "O excursie pe lună", Franţa, Mélies, 1902. Dan Popescu porneşte în pagina 3 o prezentare a fandomului românesc de după '89. În acest număr, anul 1990, aduce o retrospectivă a apariţiilor revistelor sf şi a activităţii în acest domeniu a cenaclurilor din ţară. Din notele sale spicuim: "Toate statutele de organizare a unor asociaţii non-profit concepute în 1990, aveau rădăcini clare în metodele de organizare promovate de PCR, UTC, UGSR (inclusiv al Sigmei). În acele zile a circulat ideea că atît ProConSF cît şi FNTSF vor fi suprastructuri lipsite de o bază sănătoasă, idee confirmată de evoluţia ulterioară a cenaclurilor". Oare care sefist este sănătos cu baza în ziua de azi?

Restructurată, ultima pagină a SuperNovei ne prezintă două articole despre cinema: "The Crow - un film blestemat?" şi "Cinemaland - sau lumea filmului transpusă în real". Cel din urmă este o interesantă prezentare a parcurilor de distracţii realizate după renumite filme sf ca Jurassic Park, Terminator 2 sau Star Trek.

Oprindu-se mai mult la "Anticipaţia" 514, în rubrica "SF Media" supernovistul M.H. nu iartă nimic. Şi, pe bună dreptate, remarcă numeroasele greşeli, de parcă revista a fost făcută pentru a respecta termenul de apariţie. Iată, însă, că "Cenzura" lui Cristian Lăzărescu îi aminteşte autorului articolului de un afiş de la Casa de Cultură a Studenţilor din Braşov, de acum două decenii, din care rînjea un cimpanzeu, iar ca slogan avea înscris pe el: "Moi, je conteste tout". Unde mai pui că năbădăiosul critic al Anticipaţiei îi apare lui M.H. ca un boxer cu arcada spartă, cu sîngele în ochi, rotindu-se în ring, nevăzînd pe nimeni şi dînd cu pumnii în toate părţile. Pentru el, important este să o facă. Totuşi, ca să nu pară că ar avea ceva cu el, M.H. îi admiră agresivitatea, cu minusurile de rigoare, "tocmai pentru că e, poate, singurul care vrea să fie tranşant, care nu umblă cu mănuşi, cu linguşeli de grup", după cum se exprimă chiar el. Oricum, la mai mare pentru cei doi, cu speranţa că nici unul dintre ei să nu dea de altul mai drăcos decît cinstitele lor fete.

MONTE CARLO

Strict secret nr. 231

De vreo doi ani, într-un sat de pe spinarea muntelui Sun, seceta îi obliga pe localnici s-asculte, seară de seară, buletinul meteo. După ce termină *„muncile"* (!?), oamenii se strîng în jurul *radiourilor pe baterii*. Cine e omul cu nuiaua? Ce zăcămînt potenţial ascunde cărarea dintre morminte? De ce nu ajunge agentul termic la etajul şapte? Sînt veninoase tramvaiele din Cuba? Cum se pune o prişniţă unui borcan de ceai cu muşeţel? Aflaţi citind „Apa diavolului" de Harry T(onovici?) Francis tradusă chiar de autor (A. Cărăshell) în limba maternă. „Să-i ia dracu pe toţi corectorii...." începe cu năduf, în aceeaşi pagină, „Creatorii de sincope". Dacă e vorba de acelaşi demon, înţelegem cum vine treaba. Adicătelea cu toţi corectorii alături nu vom mai întîlni în textele lui Arturel Conrăşel Dow: *„o sosieră de plastic **ciobită**"*, *„senzori cuplaţi pe noua traiectorie **vectorială**"*, *„lemn de teck* "(probabil trek sau tec!) sau *„zogomote"*. Cînd vom afla ce cuvinte (pasămite) englezeşti au fost „traduse" prin: „flash-simţ", „stimuri", „plonjeri","axan", „descuri" „suspante", „tril de fibră" sau „troluri" vom îmbogăţi cu noi (non)cuvinte mai multe dicţionare bilingve.

Ne-am convins că este „tradus adînc" aflînd că :„Titanicul plutea la **circa patru mii şase sute de metri** deasupra..." iscusită variantă a probabil originalului „two and a half terrestrial miles, 1893 feet and 5 inches". Nu ne mirăm că spaţiul s-a redus la o pagină. De fapt ONIX-ul se vrea dedicat întîmplărilor stranii, nu SF-ului. Straniu!

Curierul Naţional 24 sept. '94

Puteţi citi un portret Aurel Manole, puteţi audia grafică nesemnată, puteţi cînta „De o sută de ori Adrian" sau „Trişorul"- două short-stories minore ca realizare. Utile prezentări (pentru novici şi nu doar!) ale Premiilor Hugo şi ale Colecţiei de Povestiri Ştiinţifico-Fantastice făcute de A. Cărăşel, indubitabil nepasionat de rebus şi enigmistică. Altfe, cum să înţelegem afirmaţia sa cum că revista a publicat frecvent „aritmografe"?!? Poate aritmogrife!

Strict Secret 232

„Cum s-ar zice de-ai noştri" de Sakio Komatsu tradusă de Vasile Oroian, probabil din japoneză, ne pune în faţa unui nou termen: „cosmosean". Dar poate ca şi în cazul lui Aurel CărăDow (care acum îşi semnează „Debarcarea") este doar un pseudonim (saku=viitor, komaru= a se încurca; lb. japoneză).

În pagina 13 cititorul e luat drept naiv prezentîndu-i-se poze cu un scarabeu şi un ţîntar, care chipurile ar fi de fapt viruşi-gîndaci. S-o spună lui mutu'. Ce zici, Mutu?!?

Curierul Naţional 1 oct. '94

„Corpurile" şi „Conversaţia" - prea lungi şi neinteresante. În afară de utilul profil George R. R.Martin, profu' A. Cărăshell ne mai flutură o rubricuţă de istorie dă film SF. Grafica: iar nesemnată şi, cu o excepţie, neînsemnată.

Nicu GECSE

Romcon 1994

Nominalizări, PREMII, VOTURI

SCHIŢĂ
5 -16 pagini

Cînd îngerii se prăbuşesc
Ana-Maria Negrilă- 4 voturi
Pangul albastru
Ana-Maria Negrilă- 0 voturi
Schimbarea la faţă
Ana-Maria Negrilă- 9 voturi
Psiho 23
Petrică Sîrbu- 4 voturi
Workers
Don Simon - 0 voturi
Electric Blue
Don Simon - 0 voturi
Străzile sălbatice
Don Simon - 0 voturi

Şi păpuşile mor
Don Simon
22 voturi - premiu

Baba oarba pe acoperişul lumii
Dănuţ Ivănescu - 1 vot
Bigger, better, faster, no more
Dănuţ Ivănescu - 4 voturi
Terapie de şoc
cu efecte secundare
Dănuţ Ivănescu - 0 voturi
Dincolo zace Lamna
Aurelius Belei - 0 voturi
Silvomatul
Aurelius Belei - 9 voturi
Mandia Mangalena
Michael Hăulică - 2 voturi
Motocentaurii dorm singuri
Michael Hăulică - 0 voturi
Aşteptînd exodul din Goatza
Sebastian Corn - 2 voturi
Visîndu-l pe Mart Senson
Liviu Surugiu - 0 voturi
Mirosul fricii
Mihail Grămescu - 7 voturi
Acolo sus, vulbul
Cătălin Sandu - 9 voturi
Povestea timpului şi a filosofului
Sorin Simion - 10 voturi

POVESTIRE
16-25 pagini

Zbor într-o coajă de ou
Pompilian Tofilescu
31 voturi - premiu

Farial
Sebastian Corn - 23 voturi
Ragnaroc
Ionuţ Bănuţă
şi Sebastian Corn - 23 voturi

NUVELETĂ
25 - 30 pagini

Prietenul
Mihail Grămescu - 30 voturi

U-TV MAN
Don Simon
35 voturi premiat

Deşertul zeilor
Cătălin Ionescu - 7 voturi

CRITICĂ

Mircea Opriţă -
23 voturi premiu

Ionuţ Bănuţă - 13 voturi
Cristian Lăzărescu - 8 voturi
Mihail Grămescu - 20 voturi
Doru Pruteanu - 7 voturi

ROMAN

Aşteptînd în Ghermana
Dănuţ Ungureanu
72 voturi premiu

Cupa de cucută
Gheorghe Săsărman - 4 voturi
Oameni de rezervă
Bogdan Ficeac - 3 voturi
1994
Gheorghe Păun - 0 voturi

TRADUCĂTOR

Mihai Dan Pavelescu
51 voturi premiu

Ion Doru Brana - 18 voturi
Ştefan Ghidoveanu - 14 voturi
Mihnea Columbeanu - 0 voturi

EDITURI

NEMIRA
58 VOTURI premiu

Multistar - 18 voturi
Teora - 1 vot
Olimp - 0 voturi
Baricada - 3 voturi
Savas Press - 0 voturi
Cristian - 0 voturi
Ştiinţă şi Tehnică - 0 voturi

REVISTE

Jurnalul SF - 57 voturi

TROFEUL JSF - sculptură în sticlă realizată de Nicu Gecse

Anticipaţia - 26 voturi

FANZINE

Katharsis - 19 voturi
String - 19 voturi

EMISIUNE AUDIO

Start spre extraordinar
48 voturi

PREMIUL DE ÎNCURAJARE

Sebastian A. Corn
32 voturi

ARTĂVIZUALĂ

Machetă -
Lucian Băbeanu
25 voturi
Pictură -
Mihai Ciochia
48 voturi
Grafică-
Ionuţ Bănuţă
-12 voturi

PROMOTORI

M. Muraru Mândrea - 11voturi
Sorin Repanovici - 13 voturi
Cornel Secu - 17 voturi
Mara Popa - 13 voturi

Ionuţ şi Adrian
Bănuţă -
25 voturi

Premiile revistei Anticipaţia

Dănuţ Ungureanu -
pentru romanul
Aşteptînd în Ghermana
Mircea Opriţă
pentru Anticipaţia românească

Premianţii Jurnalului SF

Mircea Opriţă,
Mihail Grămescu
Mihaela Muraru Mândrea
(pentru întreaga activitate)
Nicu Gecse
(artă vizuală)
Super Nova
(promotor)
Helion
(cea mai bună revistă)
Sebastian Corn
(premiul JSF)

Premianţiilor Jurnalului SF le vom dedica numere speciale